

บทนำ

รถกระบะสีเทากลางเก่ากลางใหม่แล่นไปบนถนนลาดยางที่เพิ่งทำเสร็จได้ไม่กี่วัน ทันตแพทย์สาวป้ายแดงยังคงชวนพี่ชายคุยจ้อจนคนนั่งฟังมาตลอดต้องเอ่ยแทรกบ้าง

“นี่ถามจริง ไม่เหนียวมั่งรึไง ตั้งแต่ขึ้นรถมายังพูดไม่หยุดปากเลยนะเรา เรียนจบแล้วนี่กว่าจะดูเป็นคุณหมอนี่มาบ้าง นี่เปล่าเลย ก็ยังเป็นยายขวัญซีม่เหมือนเดิม” ชายหนุ่มหลังพวงมาลัยละสายตาจากท้องถนนชั่วคราวแล้วยกมือผลักศีรษะขวัญระมิงค์เบาๆ อย่างเอ็นดู

คนถูกหยอกทำหน้ามุก

“อะไรอะ พี่สิงห์ก็ คนเพิ่งหลุดจากความเครียดระดับสูงสุดก็ต้องปลดปล่อยกันบ้างสิ หมอพี่นะ ใครไม่มาเรียนไม่มีทางเข้าใจหรอก” ริมฝีปากอímของสาวร่างเล็กเซิดขึ้นอย่างแสนงอน ดวงตากลมวาวราวลูกแก้ว จ้องหน้าพี่ชายเพื่อขอความเห็นใจ

“แต่ขวัญเล่าให้พี่ฟังตั้งแต่ตัวเมืองเชียงใหม่จนจะถึงบ้าน พี่ว่าพี่ซาบซึ้งแล้วแหละ” น้ำเสียงของสิงห์หาปกปิดความเอ็นดูสุดใจไว้ไม่มิด

“จ้ะคุณเรื่องบ้านเราบ้างดีกว่า ไม่น่าเชื่อว่าขวัญไม่ได้กลับบ้านแค่สี่เดือน แถวบ้านเราเนี่ยเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ”

ช่วงที่ศึกษาอยู่ในคณะทันตแพทยศาสตร์ชั้นปีที่หกนั้นขวัญระมิงค์แทบไม่ได้กลับบ้านเลย เพราะทั้งเรียนและฝึกทำฟันอย่างหนัก

“ความเจริญมันไม่เข้าใครออกใคร พอถนนหนทางกลายเป็นถนนลาดยางคนก็มาอยู่เยอะขึ้น ตึกแถวร้านค้าผุดเป็นดอกเห็ด คราวนี้แหละพี่ว่าความวุ่นวายคงมาเยือนแล้วละ”

“ก็ดีแล้วไง ถนนดี ใครๆ ก็อยากเดินทางมาเที่ยว โครงการรีสอร์ทในฝันของพี่สิ้งหะจะได้เป็นจริงซะที”

สิ้งหะมกั้ว อดนึกถึงคำพูดของแฟนสาวที่กำลังเรียนปริญญาโทอยู่ต่างประเทศไม่ได้ หลังงานเลี้ยงส่งหล่อนไปเรียนต่อคืนนั้น เขาพาเนตรดาวไปนั่งคุยริมระเบียงหน้าบ้านหล่อน เสียงใสราวระฆังแก้วที่ดังจากริมฝีปากบาง ชายหนุ่มยังจำได้ทุกถ้อยคำ

‘เนตรว่าบรรยากาศแถวบ้านเราเนี่ยเหมาะกับการทำรีสอร์ทมากเลย ดอยสวยอากาศเย็นแบบนี้คนไม่เคยมาต้องปลื้มแน่ ความเฝื่อนอย่างหนึ่งของเนตรคือการมีรีสอร์ทเป็นของตัวเองนะคะ พี่สิ้งหะรู้รึยัง’

‘รู้สิ เนตรเคยบอกพี่หลายหนแล้ว และพี่จะพยายามทำให้มันเป็นจริงให้ได้’

สิ้งหะว่าเมื่อหนุ่มมากุมไว้ จำได้ว่าคืนนั้นเป็นคืนแรม ดวงดาวบนท้องฟ้าเปล่งประกายแข่งกับนัยน์ตาแวววาวของแฟนสาว อากาศเย็นจัดของฤดูหนาวในภาคเหนือเป็นใจให้เขาสร้างเนตรดาวมาไว้ในอ้อมแขน

‘อะไรที่เนตรอยากได้ พี่จะหามาให้ทุกอย่าง เรียนให้จบไวๆ นะคนดี แล้วรีบกลับมาอยู่บ้านเรา พี่ว่าที่ดินผืนใหญ่กลางหุบเขาแบบนี้เรายังทำอะไรได้เยอะ พัฒนาให้เป็นรีสอร์ทได้สบาย พ่อพี่เปิดไฟเขียวให้ทำได้ตามที่เห็นสมควรเลย’

‘จ้ะพี่สิ้งหะวางแผนไว้เลยนะคะ เรียนจบจากอังกฤษเนตรจะกลับมา

ช่วยงานแน่นอน'

'ก่อนมาช่วยงานก็ต้องแต่งงานกันก่อนสิ ธิปไตย จบแล้วบินกลับมาใช้ชีวิตกับพี่ มาบริหารรีสอร์ทด้วยกันนะ พี่จะให้ชื่อว่า 'รีสอร์ทเนตรดาว' ติ่ม'

'โห! พี่สิงห์ฝันไปไกลกว่าเนตรอีก' เนตรดาวซุกตัวอิงแอบออกกว้างอย่างประจบ

'ความฝันของเนตรคือความฝันของพี่ด้วย พี่สัญญาจะทำให้ได้เลย'

แล้วสิงห์ก็ทำตามสัญญาจริงๆ เมื่อเนตรดาวจากไปเรียนต่อปริญญาโท เขาค่อยๆ ศึกษาเตรียมสานฝันเรื่องรีสอร์ทให้เป็นความจริงขึ้นมา จนเมื่อหล่อนใกล้ถึงกำหนดกลับ เขาจึงถึงขั้นลาออกจากการเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแล้วกลับมาเตรียมการทำธุรกิจรีสอร์ท เริ่มจากปรับพื้นที่ซึ่งเป็นที่ดินผืนงามที่พ่อแม่แบ่งให้ ตามด้วยการจ้างเพื่อนสถาปนิกมือดีมาช่วยคิดช่วยออกแบบภาพรวมของรีสอร์ท แม้ยังอยู่แค่ในแผ่นกระดาษ แต่ทุกอย่างก็พร้อมจะออกมาเป็นรูปเป็นร่างทันทีหลังการแต่งงานของเขากับเนตรดาว

"ใจลอยไปถึงไหนแล้วคะพี่สิงห์ ขวัญถามว่าใกล้ผ่านบ้านพี่เนตรแล้ว พี่สิงห์อยากแวะหาแม่พี่เนตรมั๊ย" เสียงน้องสาวที่ตั้งเจื้อยแจ้วดังสิงห์กลับมาสู่ภายในรถกระบะอีกครั้ง

"คงไม่ดีกว่า เห็นว่าหลังๆ มานี้พอเนตรไปเมืองนอกบ้ากุลแกเหงา ก็เลยชอบไปอยู่กับญาติ ไม่ค่อยจะอยู่บ้านสักเท่าไรหรอก"

"อู๊ย! แท้ไหน ขวัญเห็นพี่เนตรคะ ไม่ได้ตาผาดแน่ จอดๆ เลย พี่สิงห์ แวะหาพี่เนตรกัน ขวัญคิดถึงจะแย่แล้ว"

สิงห์ตะแคงคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน เป็นไปได้หรือ เนตรดาวกลับมาเมืองไทยโดยไม่บอกเขาสักคำ แม้ปกติแฟนสาวจะชอบทำเซอร์ไพรส์ให้เขาประหลาดใจบ่อยๆ แต่ก็ไม่น่าถึงขนาดแอบกลับมาเงียบๆ ซายหนุ่มใจหายวาบ อดเป็นห่วงไม่ได้ว่าอาจมีเรื่องด่วนเกี่ยวกับกุลณภู่เป็นมารดาของเนตรดาวซึ่งสุขภาพไม่ค่อยดี

ลงจากรถแล้วสิงหาจึงเห็นว่าแฟนสาวซึ่งยืนรอน้ำต้มน้ำร้อนไม่อยู่ในสนามข้างบ้านนั้นไม่ได้อยู่คนเดียว เมื่อมองเข้าไปในบ้านเห็นกุหลาบกาบาดบ้านอยู่ทุกอย่างดูปกติจนน่าประหลาดใจ

สองพี่น้องเดินตรงเข้าไปหาหญิงสาวที่ยืนรอน้ำต้มน้ำร้อนอยู่ พอเห็นว่าเป็นสิงหา หล่อนก็วางสายยางลงตรงโคนต้นแล้ววิ่งหน้าตื่นมาหา

“พี่สิงห์! เนตรว่าจะไปหาตอนเย็น ไปทำเซอร์ไพรส์เสียหน่อย พี่สิงห์ดันมาเห็นซะก่อน แบบนี้ก็ไม่ตื่นตื่นกันพอดี เสียตายจัง”

“เนตรกลับมาเมื่อไหร่เนี่ย ทำไมไม่บอกกันเลย” สิงหาตรงเข้าไปแตะบ่าหญิงสาว นี่ถ้าไม่มีขั้วพระมิ่งค์อยู่ด้วยเขาคงขอกอดแฟนสาวให้หายคิดถึง

“เนตรอยากให้พี่แปลกใจเล่นค่ะ อ้าว! ขั้วมาด้วย นี่เรียนจบแล้วใช่ไหมจ๊ะ”

ท่าทางเป็นมิตรอันแสนอ่อนโยนยามเนตรดาวทักทายน้องสาวเท่านั้น สิงหาเห็นจนชินตา ต้องยอมรับว่าเขารักทุกอย่างที่เป็นเนตรดาว หล่อนคือหญิงสาวผู้สมบูรณ์แบบในสายตาเขา

“เพิ่งจบสตาๆ ร้อนๆ เลยค่ะพี่เนตร นี่พี่สิงห์ไปรับขั้วมาจากหอคณะขนของกลับมาเต็มท้ายรถเลย” แม้เนตรดาวจะอายุมากกว่าขั้วพระมิ่งค์แค่ไม่กี่เดือน แต่ขั้วพระมิ่งค์ก็เต็มใจยกให้เป็นพี่ ด้วยรู้ว่าอนาคตเนตรดาวจะมาเป็นพี่สะใภ้ของหล่อน

“เข้าไปในบ้านกันก่อนดีกว่า แม่กำลัง่วนกับงานบ้านเลยล่ะ เนตรบอกให้พักก็ไม่ว่างเชื่อ”

หญิงสาวร่างระหงในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อผ้าชีฟองสีมัสตาร์ดตัวบางวิ่งไปปิดก๊อกน้ำ แล้วเดินนำเข้าสู่ตัวบ้านซึ่งหญิงสูงวัยยืนถือไม้กวาดอยู่ตรงโถงกลาง

สิงหาและขั้วพระมิ่งค์ตรงเข้าไปทำความเคารพเจ้าของบ้าน กุหลาบส่งยิ้มเจื่อนๆ แล้วรีบเชื้อเชิญให้ทั้งสองเข้าไปในห้องรับแขกด้วยสีหน้าเปี่ยม

ด้วยความกังวล

ทันทีที่เข้ามาในห้องที่มีโซฟาสีครีมจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ ขวัญระมิงค์ถึงกับเบิกตากว้างเมื่อพบว่าในห้องนั้นมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว และใครคนนั้นเป็นหนุ่มผมทองตาสีฟ้าร่างผอมสูง เลื้อยียดทางเกยยื่นเท้า ยิงทำให้รู้สึกว่าเขาคือวัยรุ่นสุดแสนมีชีวิตชีวน่าสนใจทีเดียว

แต่เขาคือใคร

จู่ๆ ขวัญระมิงค์ก็เกิดอาการใจเต้นแรง สังหรณ์ประหลาดทำให้หล่อนนึกถึงคำพูดของตนกับพี่ชาย ขวัญระมิงค์ยังจำได้ วันที่สิงหาไปหาหล่อนถึงคณะ นั่งเล่นกันตรงม้าหินใต้ร่มไม้หน้าหอ คุยเรื่อยเปื่อยไปจนถึงเรื่องเนตรดาว หล่อนอดใจไม่ไหวจึงออกปากเตือนพี่ชายเรื่องส่วนตัว

‘พี่สิงห์ไม่คิดถึงพี่เนตรเหรอ ห่างกันเป็นปี ทำไมไม่บินไปหาบ้างล่ะคะ ถือว่าไปพักผ่อน’

‘เนตรเรียนหนักมาก พี่ไม่อยากไปรบกวนสมาธิเธอ อีกอย่างเราคุยกันผ่านหลายช่องทางมาตลอด สมัยนี้อยู่ไกลก็เหมือนใกล้แหละขวัญ’

‘ไม่ตมั้งพี่สิงห์ ไม่เหมือนได้เจอ ได้คุยตัวเป็นๆ หรอก เชื่อขวัญสิ ไม่รู้ทำไมขวัญเจอแต่คนใกล้ตัวมีเรื่องแบบรักแท้แท้ใกล้ชิดให้ปวดใจหลายรายแล้วอะ เร็วๆ นี่ก็พี่รหัสสุดสวยของขวัญ รักกับหนุ่มวิเศษมาตั้งแต่อยู่มัธยม พออีกฝ่ายไปเรียนต่อเมืองนอกเท่านั้นแหละ ไม่นานก็มาบอกเลิกเพราะเจอคนใหม่ตามระเบียบ’

‘เนตรไม่ใช่คนอย่างนั้นหรอก พี่มั่นใจ’

ถึงจะพยายามมั่นใจตามพี่ชาย แต่ขวัญระมิงค์ยังอดระแวงไม่ได้ เชื่อว่าความสวยหวานสดใสหน้าไทยแท้ของเนตรดาวต้องสะกดตาหนุ่มตาน้ำข้าวไม่น้อย ความจริงหล่อนแค่พูดขู่หวังกระตุ้นสิงหา ไม่เคยคิดว่าเขาจะต้องพบเจอเหตุการณ์เช่นนั้น และหล่อนกำลังภาวนาขอให้มันไม่ใช่

ดูเหมือนพี่ชายคนชื่อของหล่อนจะไม่เฉลียวใจใดๆ ไม่มีปฏิกิริยาต่อ

หนุ่มน้อยชาวต่างชาติเมื่อเนตรดาวแนะนำให้รู้จักกัน

“นี่อดัมค่ะพี่สิงห์ อดัมเป็นรุ่นน้องที่มหา’ลัย เราสนิทกันมาก เขาอยากมาเที่ยวเมืองไทย เลยขอตามเนตรมาด้วย”

สิงห์กับอดัมจับมือทักทายกัน แล้วต่างก็นั่งลงบนโซฟา ขวัญระมิงค์ประหลาดใจหนักขึ้นไปอีกเมื่อวัยรุ่นฝรั่งตัวผอมนั้นเลือกนั่งลงข้างกายเนตรดาวบนโซฟายาวตัวเดียวกันแบบใกล้ชิดสนิทแนบ ในขณะที่สิงห์นั่งข้างขวัญระมิงค์ตรงข้ามทั้งคู่

“เนตรกลับมาหลายวันมี้จะคราวนี้”

เสียงทุ้มของสิงห์ดังเป็นปกติอย่างเหลือเชื่อ ในขณะที่หัวใจของขวัญระมิงค์ไม่ปกติแล้ว มันร้อนรุ่มเป็นเดือดเป็นร้อนแทนพี่ชาย น้อยาบอกนะว่าอดัมคือแฟนใหม่ของเนตรดาว ถ้าเป็นอย่างนั้น ขวัญระมิงค์นี่ก็ไม่ออกเลยว่่าสิงห์จะทุกข์ตรมขนาดไหน หญิงสาวพยายามปลอบตัวเองว่าคงไม่ใช่หรอกน่า แต่อาการของอดัมมันฟ้องจริงๆ รวากับเขาพยายามใช้ภาษากายข่มพี่ชายหล่อน หนุ่มหน้าคมผมทองคุยไปหัวเราะไป บางจังหวะมีจับมือถือแขนเนตรดาว บางคราวโน้มศีรษะอีกฝ่ายลงไปซบบ่า

แบบนี้ไม่ใช่รุ่นน้องธรรมดาแล้วมั้ง

“เนตรว่าจะพาอดัมเที่ยวสักสองอาทิตย์ถึงจะกลับค่ะพี่สิงห์ กลับไปเรียนอีกไม่ถึงสองเดือนก็จบ”

เห็นได้ชัดว่าเสียงของเนตรดาวแฝงความกังวล แวตาารู้สึกผิดนายออกมาเป็นครั้งคราว ส่วนกุลณาสีซึ่งมีสีหน้าจืดเฉือนขอตัวออกจากห้องรับแขก อ้างว่าจะไปพักผ่อน

ความอึดอัดทวิคูณเมื่อเนตรดาวไม่เอื้อนเอ่ยความจริงออกมาเสียทีจนขวัญระมิงค์ตัดสินใจบอก

“ขวัญเหิน้อย อยากกลับบ้านไปพัก เอาไว้วันหลังพี่สิงห์ค่อยมาคุยกับพี่เนตรอีกทีละกันนะคะ”

“ถ้าฉันเราสองคนกลับก่อนนะเนตร แล้วพี่จะมาหาใหม่” สิงห์ล่ำลา

โดยปราศจากความกังขา ตรงข้ามกับความรู้สึกของขวัญระมิงค์โดยสิ้นเชิง
เมื่อสองพี่น้องเข้ามาในรถ ขวัญระมิงค์จึงโผล่ออกมาด้วยความ
หงุดหงิด

“พี่สิ่งที่ไม่รู้สึกรู้ว่ามีอะไรแปลกๆ มั้งเหอ ทนนั่งคุยกับฝรั่งนั้นอยู่ได้
สองคนทำตัวสนิทสนมกันจนน่าเกลียด”

“ไม่เหอหน้า ขวัญคิดมากไปแล้ว คนต่างชาติเขาแสดงออกกันแบบนี้
แหละ”

เห็นชัดๆ ว่าพี่ชายหล่อนพยายามปลอบใจตัวเอง ขวัญระมิงค์จึง
ไม่กล้าทำร้ายจิตใจพี่เสียทีเดียว จำต้องตอบไปว่า

“ขวัญอาจจะคิดมากไปจริงๆ ก็ได้”

แต่แล้วเพียงแค่รถออกตัวเล่นผ่านหน้าบ้านเนตรดาว สองพี่น้องก็
ถึงกับเบิกตากว้างเมื่อเห็นภาพคู่หนุ่มสาวที่ยืนอยู่ตรงระเบียงด้านหน้า...

อดัมบรรจงจุมพิตลงบนเรียวปากเนตรดาวอย่างนุ่มนวลแสนดูดีมี
พร้อมโอบกอดแสดงความเป็นเจ้าของ!

“ทำอะไรไม่อายฟ้าดิน เลว! เลวทั้งคู่ ไม่นึกเลยว่าพี่เนตรจะเป็นคน
แบบนี้”

คนเป็นน้องตะโกนลั่นรถด้วยความเจ็บแค้นแทนพี่ ในขณะที่สิ่งที่
ทำได้เพียงนั่งเงียบ แต่ขวัญระมิงค์รู้ดีว่าเขาเจ็บปวดเพียงใด

น้ำตาที่รินขึ้นเต็มสองตาของพี่ชายนั้นบ่งบอกความปวดร้าวได้เป็น
อย่างดี

๑

ลูกปิงปองแห่งโชคชะตา

มือเรียวที่ล้วงลงไปจับลูกปิงปองอันมีความหมายต่อชีวิตนั้นลั่นและขึ้นเหวี่ยง ขวัญระมิงค์ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าหลังจากบวชเรียนมาจนจบหกปี หล่อนจะต้องมาฝากชีวิตไว้กับลูกปิงปองในกล่องแบบนี้

เมื่อเช้าก่อนออกจากบ้านญาติที่ฝั่งธนฯ หล่อนได้รับการเป่ากระหม่อมอวยชัยให้พรราวกับจะไปออกศึก ยิ่งเมื่อมาถึงห้องประชุมของอิมแพ็คเมืองทองธานี ได้เห็นหมอฟันจบใหม่จากทั่วประเทศที่มารอกันอยู่ ขวัญระมิงค์ก็ถึงขั้นใจลั่น หล่อนแก้อาการตื่นเต้นด้วยการดึงชายเสื้อกาวน์สั้นที่สวมอยู่ให้เรียบร้อย ตามด้วยการกวาดตามองโต๊ะที่มีป้ายชื่อโรงพยาบาลทั่วประเทศตั้งเรียงรายอยู่ในห้อง เผาแต่ถามตัวเองว่า หลังจากดวงช่วยในการจับสลากทุกชนิดมาตลอดชีวิต หล่อนจะมาดวงดีเอาคราวนี้ไหม

ขวัญระมิงค์มีชื่อโรงพยาบาลในใจที่ต้องการไปทำงานอยู่แล้วแน่นอนว่าต้องเป็นโรงพยาบาลชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่บ้านเกิดที่ไม่กันดารเกินไป ซึ่งดูแล้วรับทันตแพทย์ใหม่แค่สองคน แต่มีคนต่อแถวอยู่หน้าโต๊ะที่มีป้ายชื่อโรงพยาบาลนั้นเป็นแถวยาวจนน่าขนลุก

กติการ่วมจากทุกคนสมัครว่าต้องการไปใช้ทุนที่โรงพยาบาลใด ถ้าคนสมัครมากกว่าตำแหน่งที่รับ ทุกคนก็ต้องมาต่อแถวจับฉลากกัน ในกล่องมีลูกบิ๊งปองซึ่งมีเลข ๐-๙ ให้หยิบลูกบิ๊งปองสองครั้ง ครั้งแรกคือหลักหน่วย ครั้งที่สองคือหลักสิบ ดังนั้นคะแนนของแต่ละคนจะอยู่ในช่วง ๐๐-๙๙ แล้วแต่โชคชะตา

ขวัญระมิงค์จับต่อจากจักรพันธ์เพื่อนสนิท ซึ่งลูกบิ๊งปองลูกแรก (หลักหน่วย) เขาจับได้หมายเลข ๐ แต่ลูกที่สอง (หลักสิบ) จับได้ ๙ ดังนั้นคะแนนของเขาจึงเป็น ๙๐ ซึ่งนับว่าสูงมาก น่าจะได้แบบลอยลำ เพื่อนหนุ่มร่างสูงยื้มกว้างจมูกปากเกือบถึงใบหูขณะหันมาส่งสายตาให้กำลังใจ

เมื่อถึงคราวขวัญระมิงค์ หล่อนตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ผ้าแต่ภาวนาให้ได้ไปทำงานที่เดียวกับเพื่อน

หญิงสาวคว้าลูกบิ๊งปองลูกแรกขึ้นมา และมันคือเลข ๐ แม้จะใจแป้ว แต่ยังพยายามปลอบใจตัวเองว่าหล่อนอาจเหมือนจักรพันธ์ก็ได้ ถ้าลูกที่สองหล่อนจับได้ตัวเลขสูงๆ หล่อนก็มีสิทธิ์ลอยลำได้เหมือนกัน

มือที่สั่นอยู่แล้วยิ่งสั่นหนักเมื่อจับลูกบิ๊งปองลูกที่สอง เพราะมันหมายถึงเลขหลักสิบอันสำคัญต่อชีวิตหล่อนอย่างยิ่งยวด หญิงสาวคว้าลูกบิ๊งปองเย็นเฉียบขึ้นมา

มันคือเลข ๐ !

จะมีใครช่วยเท่านั้น สรุปลแล้วหล่อนได้ศูนย์คะแนน ซึ่งคงไม่มีใครต่ำกว่านี้อีกแล้ว

ขวัญระมิงค์จึงต้องผิดหวังในการจับฉลากรอบแรก หล่อนไม่มีโอกาสได้ทำงานใกล้บ้าน หญิงสาวเคืองคว้างอย่างบอกไม่ถูก ระหว่างรอจับรอบสอง หล่อนจึงโทรศัพท์ไปหาอินทร์แบ่งผู้เป็นบิดา ไม่ได้ตั้งใจอ่อนเลย แต่เมื่อพ่อรับสาย หล่อนถึงขั้นปล่อยโฮ

“พ่อจ๋า ขวัญเคืองไปหมดแล้ว รอบแรกจับไม่ได้ที่ต้องการค่ะ แอ้มโรงพยาบาลทางเหนือที่เหลือมีแต่อยู่ไกลสุดๆ ขวัญงจนทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้

ว่าควรเลือกไปที่ไหนต่อในรอบสองเนี่ย” หญิงสาวพยายามตั้งสติแล้วฟังคำแนะนำของพ่อ

“เอาอย่างนี้นะขวัญ ทำใจดีๆ ไว้ ขวัญลองดูว่าโรงพยาบาลแถวๆ ขอนแก่นมีที่ไหนที่ไม่แอ่งกันมากบ้างมัย โอกาสได้มันจะสูงหน่อย ลูกบอกเองว่าถ้าคนเลือกน้อยกว่าตำแหน่งก็ได้เลยโดยไม่ต้องจับ พ่อมีเพื่อนสนิทอยู่ที่นั่น”

อินทร์แปงคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตัดสินใจจะบอกชื่ออำเภอที่เพื่อนเขาอยู่ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวจังหวัดมากนัก ให้ลูกสาวตรวจสอบว่ามีตำแหน่งไหม

“รับคนเดียวกะพ่อ มีสมัครไปสอง”

“นั่นลองเสียงดูนะลูก”

ตอนนั้นขวัญระมิงค์ขวัญกระเจิงจนคิดอะไรไม่ออก ได้แต่ทำตามคำแนะนำของพ่อ

หล่อนเดินเข้าไปจับฉลากรอบสองอย่างเลื่อนลอย และใครจะเชื่อว่า ลูกปิงปองลูกแรกที่จับมาได้คือเลข ๘ ส่วนลูกที่สองคือเลข ๙ หล่อนได้คะแนนตั้ง ๙๘ ซึ่งชนะอีกคนที่เลือกโรงพยาบาลเดียวกัน...ชนะแบบขาดลอย!

ขวัญระมิงค์โทรศัพท์รายงานคนในครอบครัวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นดีใจทั้งที่ยังไม่รู้เลยว่าหลังจากบ้านไปทำงานที่โรงพยาบาลชุมชนแห่งนั้น หล่อนต้องเจอกับอะไร และมันเปลี่ยนชีวิตหล่อนไปขนาดไหน

“ทำไมพี่อินทร์ถึงแนะนำให้ลูกเลือกลงที่ขอนแก่น แล้วดูสิ จับฉลากได้เสียด้วย” น้ำเสียงของแสงทิพย์แฝงความวิตกกังวล

“เวลาคิดมันน้อยนะ ลูกต้องตัดสินใจด่วนว่าจะลงรอบสองที่ไหน แถมทางเหนือเหลือแต่อำเภอไกลๆ ลูกบอกชื่อมาแต่ละที่กันดารหนักทั้งนั้น เราไม่ได้มีญาติอยู่ต่างอำเภอของเชียงใหม่อีกเลย ตอนนั้นพี่ก็คิดได้แค่มาให้

ลูกไปอยู่ในที่ที่พอจะมีคนรู้จักกันฝากฝังได้บ้างจะดีกว่า ชื่อนั้นก็บอกอยู่แล้วว่าโรงพยาบาลชุมชน พี่เลยต้องพยายามคิดว่ามีเพื่อนคนไหนที่ไม่ได้อยู่ในกรุงเทพฯ หรือหัวเมืองใหญ่ๆ ก็เห็นจะมีแต่ประชาชนี่แหละ ถึงจะอยู่อำเภอไกลจากตัวเมืองขอนแก่น แต่พี่จำได้ว่าน่าจะอยู่มาก แล้วยังงั้นมันก็เป็นเพื่อนสนิทพี่นะ”

“แต่เราไม่ได้เจอกันมานานมากแล้ว ไม่ค่อยติดต่อกันเลยด้วยซ้ำ อยู่ๆ จะให้ลูกไปทำงานแถวนั้น แถมฝากฝังให้เขาช่วยดูแลอีก จะไม่เป็นการรบกวนเกินไปหรือคะพี่อินทร์”

แสงทิพย์จึงใจละสาเหตุที่หล่อนไม่เคยคิดจะไปเมืองขอนแก่นอีกเลย เอาไว้ ไม่อยากให้สามีไม่สบายใจ เพราะเรื่องก็ผ่านมาเป็นสิบๆ ปีแล้ว

“ไม่รบกวนหรอกน่า พี่รู้จักเพื่อนพี่ดี มันใจว่าประชาเต็มใจช่วย ถึงเราไม่ได้ไปหาที่บ้าน แต่พี่ก็โทร.คุยกับประชาอยู่บ้าง เพิ่งมาปีหลังๆ ที่งานยุ่งนี่แหละ เลยไม่ได้ติดต่อกัน เอาเป็นว่าทิพย์ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ เดี่ยวพี่ติดต่อไปหาประชาเอง อย่างน้อยได้บอกเขาว่าหลานสาวจะไปอยู่ใกล้ๆ เผื่อมีอะไรจำเป็นเขาคงช่วยเหลือได้”

อินทร์เป่งหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.หาเพื่อน แม้จะเป็นเบอร์เดิม แต่เสียงที่รับสายเป็นผู้หญิง

“สวัสดีค่ะ ต้องการพูดกับใครคะ”

เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงรจนา ภรรยาของประชา อินทร์เป่งถึงกับชะงักไปนิดหนึ่ง อัดไม่ได้จริงๆ ที่จะนึกถึงคำพูดที่เคยคุยกับเพื่อนเมื่อทั้งคู่นัดเจอกันในร้านอาหารแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ประชามาประชุมจึงอยากพบอยากคุยกันประสาเพื่อนรัก แม้จะผ่านมาหลายปี แต่อินทร์เป่งยังจำได้ทุกคำ วันนั้นฤทธิ์แอลกอฮอล์หลายแก้วทำให้ประชาเผลอกับเขาเสียงอ้อแอ้

‘เอ็งเชื่อมั๊ยอินทร์ ช่วงนี้ข้ากับรจนาหองระเหงกันเฉยเลยว่ะ เราแยกห้องกันนอนนานแล้วนะ’

‘อ้าว! ทำไมละ ทะเลาะกันหรือ’

‘เปล่าเลย’ ประชาคมมองแก้วเหล้า เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงปวดร้าว ‘ให้ข้าได้ระบายหน่อยนะ เอ็งเป็นคนเดียวในโลกที่ข้าจะเล่าให้ฟัง’

‘อืม เล่ามาเลย เพื่อเอ็งจะสบายใจขึ้น ถ้ามันเป็นความลับข้าจะปิดปากให้สนิท’

อินทร์เปงตกใจมากเมื่อมันตามมาด้วยน้ำตาจากผู้ชายที่ประชาหลังออกมาแทบจะทันทีหลังตัดสินใจจะบอกความในใจ

‘ข้ามันไม่ได้เรื่องว่ะ อยู่ๆ ก็มีปัญหา ให้ความสุขบนเตียงแถมเสียไม่ได้ ไปปรึกษาหมอที่เก่งแค่ไหนก็ไม่อยู่ ข้าไม่นึกเลยว่าเรื่องนี้มันจะสำคัญ แต่สำหรับรจ มันคือเรื่องใหญ่ เธออายุน้อยกว่า ยังมีความต้องการมาก เราเลยมีปัญหากันหนักมาหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่ยอมให้ใครรู้เลยนะ’

อินทร์เปงถอนใจ เรื่องแบบนี้ใครไม่เจอคงไม่รู้หรอก เขาตอบว่าเพื่อนปลอบใจ

‘เอน่า ของแบบนี้ข้าว่าสักพักพอจะเข้าใจได้เธออาจจะเข้าใจแก่ก็ได้ มันเป็นเรื่องธรรมชาตินี้หว่า แกเองก็ยังรักเธอเหมือนเดิม แต่คงต้องเอาอกเอาใจหรือทำอย่างอื่นทดแทนเรื่องบนเตียงแหละนะ เธอจะได้รักแกมากๆ จนมองข้ามเรื่องอย่างว่าไปได้ไง’

และใครจะรู้ว่านับตั้งแต่วันนั้น ประชาค่อยๆ ห่างการติดต่อกันไป เชื่อว่าเป็นเพราะพอมีสติ เขาคงจำได้ว่าเปลวเล้าเรื่องปมด้อยของตนให้อินทร์เปงฟังไปหมดแล้ว ทั้งคู่จึงไม่ได้คุยกันอีกเลย แต่อินทร์เปงยังรักเพื่อน และเชื่อมั่นว่าการที่ลูกสาวไปทำงานในโรงพยาบาลใกล้บ้านประชาจะทำให้คนเป็นพ่ออุ่นใจได้ในระดับหนึ่ง ดีกว่าไม่มีใครเลย

“จริงเปล่า นี่อินทร์นะ” อินทร์เปงออกจากภวังค์แล้วรีบหักไป

“อ้าว! พี่อินทร์ ดีใจจังที่โทร. มา คิดถึงพี่อินทร์กับทิพย์อยู่ แต่ช่วงนี้จู้จู้มาก มีเรื่องนิดหน่อย...”

ฟังจากเสียงสั้นพรวนแล้ว อินทร์เปงประเมินว่าไม่น่าใช่เรื่องเล็กๆ

อย่างภรรยาเพื่อนพูด

“มีอะไรเล่าให้พี่ฟังได้นะ ทำไมประสาไม่โทร. มาบอกกันบ้าง”

“พี่ประสา...พูดไม่ได้แล้วละพี่อินทร์”

“ยังงี้หรือ พี่ไม่เข้าใจ” คิ้วเข้มของอินทร์แ่งขมวดมุ่น

“เมื่อสองเดือนที่แล้วอยู่ๆ พี่ประสาก็อาเจียน ท้องร่วงแล้วทรุดหนัก ถึงขั้นเป็นอัมพาตไปเลย เรื่องมันกะทันหันจนรจตั้งตัวไม่ติด” คราวนี้รจนาถึงขั้นสะอื้น ความอัดอั้นทั้งหมดถูกระบายให้เพื่อนรักของสามีรับรู้ เมื่อเล่าเรื่องราวอย่างละเอียดแล้ว หล่อนจึงปิดท้ายด้วยเสียงสั่นเครือ “รจยังทำอะไรไม่ถูก ปรับตัวปรับใจไม่ได้เลย”

พอรับรู้ว่ทางบ้านของประสาเกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ อินทร์แ่งจึงเปลี่ยนใจยังไม่พูดถึงประเด็นที่ลูกสาวของตนจะไปทำงานที่ขอนแก่น แต่รจนาเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาพอดี

“รจมัวแต่เล่าเรื่องตัวเอง ลืมถามไปเลยว่าพี่อินทร์โทร. มามีธุระอะไรเปล่า”

“พี่ตั้งใจจะโทร. บอกประสาว่าลูกสาวพี่จับฉลากได้ไปทำงานใช้ทุนในโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้านรจกับประสานั้นแหละ”

“อ๊ว! ดีลึะพี่อินทร์ ให้หลานมาพักซะที่นี้ก็ได้เนะ จะได้เป็นเพื่อนกับลูกสาวรจ คุณเพิ่งเรียนโทจบกลับจากอเมริกาพอดี อายุพอๆ กันด้วย คงคุยกันสนุกเลย”

“คงไม่รบกวนขนาดนั้น แคจะบอกให้รู้ไว้เฉยๆ”

“แล้วลูกชายคนโตพี่อินทร์ล่ะ เห็นว่าเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยใช้มั้ย”

“ตอนนี้ลาออกเสียแล้วละ น่าเสียดายอยู่เหมือนกัน...” ต่อจากนั้นอินทร์แ่งก็เป็นฝ่ายระบายความทุกข์ใจให้รจนาฟังบ้าง ช่วงนี้ชีวิตเขาก็นับว่าสาหัสไ้ช่ยอย ลูกทั้งสองประสบชะตากรรมโหดๆ กันพอสมควรทีเดียว

สิงหาถูกหักอก เจ็บปวดจนเปรยว่าอยากไปใช้ชีวิตในอเมริกากับญาติที่ทำร้านอาหาร เลิกสานฝันในการทำรีสอร์ทที่เตรียมการไปได้พอสมควร

ส่วนขวัญระมิงค์ก็ต้องระหกระเหินไปทำงานใช้ทุนห่างบ้าน นับเป็นเรื่องที่ทำให้คนเป็นพ่อทุกข์ใจอย่างยิ่ง

“น่าเห็นใจจัง เรื่องลูกนี่เรื่องใหญ่กว่าเรื่องตัวเองซะอีกเนอะพี่อินทร์ เอาอย่างนี้มั้ยละ” น้ำเสียงที่ฟังแล้วรู้สึกถึงความจริงใจมีแววกระตือรือร้น ขึ้นมาจนอินทร์แทบรับรู้ได้

“ให้ลูกๆ ของพี่อินทร์มาขอนแก่นด้วยกันทั้งคู่เลย น้องขวัญนะคงต้องมาอยู่แล้ว เพราะทำงานที่โรงพยาบาลใกล้บ้านจริงนี่เอง ส่วนตาสิงห็นะ พี่อินทร์กับทิพย์ควรเชียร์ให้มาเป็นเพื่อนน้องลักพัก ให้น้องชินกับที่นี้ ค่อยกลับไป แล้วยังได้ประโยชน์ทางอ้อมด้วยนะ สิ่งที่จะได้มาดูงานทำไร่ ทำฟาร์มของพี่ประชาที่นั่นด้วย จำได้ว่าเขาก็สนใจทางนี้เหมือนกันนี่ ใครจะรู้ สิ่งนี้อาจจะเปลี่ยนใจไม่ไปอยู่อเมริกาเลยก็ได้ ถ้าเป็นรจนะ รจไม่ยอมให้ลูกไปตั้งรกรากเมืองนอกแน่ เราต้องช่วยกันค่ะพี่อินทร์ รจเชื่อว่าพี่ประชาที่ต้องคิดเหมือนรจนี่แหละ”

“พี่ขอเวลาไตร่ตรองดูสักหน่อย ที่จริงก็เป็นความคิดที่ดีนะ ยังไงขวัญไปอยู่ต่างถิ่นใหม่ๆ สิ่งควรตามไปดูเล่น้องลักพักอยู่แล้ว แต่ติดตรงพี่เกรงใจว่าต้องไปรบกวนพักที่บ้านประชากับรจนี่แหละ”

“ทำไมพี่อินทร์พูดแบบนั้นละคะ อย่าลืมนะว่าเราสามคนรู้จักกันมาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว ถ้ารักกันจริงต้องเกื้อกูลกันสิ แถมรจยังมีผลพลอยได้อีกนะ คือถ้าขวัญมาอยู่ที่นี่อาจจะช่วยดูแลพี่ประชาได้บ้าง เพราะมีความรู้เรื่องสุขภาพมากกว่ารจกับลูกแน่ๆ”

“งั้นก็ขอบใจมากนะรจ พี่ขอปรึกษาลูกเมียให้ดีกว่า ก่อนแล้วค่อยโทร. ไปยืนยันอีกที”

“ฝากความคิดถึงทิพย์ด้วยค่ะ” รจนารู้จักแสงทิพย์ดีเพราะอายุพอๆ กัน และสมัยยังสาวแสงทิพย์เคยไปขอนแก่นบ่อย เนื่องจากเพื่อนสนิทแสงทิพย์เป็นน้องสาวแท้ๆ ของประชา

อินทร์แบ่งวางสายแล้วเล่าทุกอย่างให้แสงทิพย์ผู้เป็นภรรยาฟัง คู่ชีวิต

ของเขาเอ๋ยปิดท้ายเพียงเบาๆ

“ถ้าไม่ติดเรื่องอดีตที่เกิดขึ้นกับทิพย์ที่ขอนแก่นละก็ ทิพย์คิดว่ามันเป็นหนทางที่ดีเหมือนกันนะ ได้แต่หวังว่าคงไม่มีใครรื้อฟื้นอดีตขึ้นมาอีก มันผ่านมานานแล้ว อยากให้จบลงเพียงแค่นั้น”

ดีแล้วละ เหมาะที่สุดแล้วที่หล่อนดวงจุ้จบฉลากได้โรงพยาบาลไกลบ้านสุดกู่แบบอยู่คนละภาคกันเลย นี่เป็นหนทางหนึ่งในการช่วยสังหาเยียวร่ายรักษาอาการบาดเจ็บจากการอกหัก...ขวัญระมิงค์เฝ้าแต่ปลอบใจตัวเองรอบแล้วรอบเล่า หลังแน่ใจว่าตนต้องจากบ้านไปไกลถึงขอนแก่น และพอกับแม่วางแผนจะให้สังหาตามไปอยู่เป็นเพื่อนหล่อนสักพัก เพื่อให้ความเศร้าเสียใจที่โดนแฟนสาวทรยศบรรเทาลงโดยเร็ว

เหตุการณ์ในวันที่สังหาถูกตอกย้ำว่าไม่ได้เข้าใจผิดเกี่ยวกับอดีตนั้น ขวัญระมิงค์ไม่มีทางลืม

หลังจากขวัญระมิงค์กับสังหาไปพบเนตรดาวโดยบังเอิญที่บ้านหล่อนแล้วปิดท้ายด้วยการเห็นอดีตยืนจูบเนตรดาวอย่างดูดดื่มโดยไม่อายผีสงเทวดาแล้ว สายวันรุ่งขึ้น รถโฟล์กสီชมพู่หวานก็เล่นมาจอดในสวนลำไยหน้าบ้านขวัญระมิงค์ คนขับรถไม่ใช่เจ้าของรถสาวสวย แต่เป็นชายต่างชาติร่างสูงโปร่งก่อนข้างผมคนเดิมที่เจอกันเมื่อวาน ขนาดมองไกลๆ ยังเห็นว่าอิตาฝรั่งนั้นหล่อเหลาโดดเด่นเพียงใด ผมสีน้ำตาลทองของเขาสะท้อนเปลวแดดเข้าตา ทำทางปนชัดเขินเล็กน้อยบ่งบอกว่าเขายังผ่านประสบการณ์ชีวิตมาไม่มาก คะเนแล้วอายุไม่น่าเกินยี่สิบด้วยซ้ำ

เนตรดาวลงจากรถแล้วจูงมือฝรั่งวัยรุ่นคนนั้นเข้าไปหาสังหาซึ่งยืนตะลึงอยู่หน้าบ้าน คงไม่นึกว่าทั้งสองคนจะกลับมาเจอกันถึงถิ่นเขา

‘โชคดียังเลย มาเจอพี่สิงห์พอดี นี่กำลังจะออกไปไหนรีเปล่าคะ เห็นยืนอยู่ข้างรถ’

เนตรดาวยิ้มหน้าระรื่นราวกับหล่อนไม่ได้กำลังเหยียบย่ำหัวใจใคร

มือเรียวกุมมือหนุ่มน้อยตาน้ำขาวไว้นั่นเหมือนจงใจมาเฉลยทุกอย่างให้เห็นดำเห็นแดงกันไป ฝ่ายหญิงเอียงศีรษะเข้าใกล้บ่าใหญ่ของหนุ่มรุ่นน้องแทบตลอดเวลาเพื่อแสดงความสนิทสนม ขวัญระมิงค์ซึ่งแอบมองมาจากในบ้านเห็นแล้วสงสารพี่ชายใจแทบขาด

‘ไม่ได้ไปไหนหรอก กำลังคิดจะล้างรถเสียหน่อย เมื่อวานเพิ่งไปช่วยขวัญชนของออกจากห่อพักอย่างที่บอกนะ’ สิงหาตอบไม่เต็มเสียงนัก เห็นได้ชัดว่าพยายามเป็นหน้าหลบ ไม่อยากมองภาพบาดตา

‘เอ่อ...พี่สิงหะคะ คือ...เมื่อวานนี่อดัมไม่ค่อยสบายใจค่ะที่เนตรไม่ได้แนะนำเขาให้เป็นเรื่องเป็นราวว่า จริงๆ แล้วเขาเป็น...แฟนเนตร’

ขวัญระมิงค์หันไปสังเกตอาการพี่ชาย แสงแดดยามสายจัดจ້ารวกับจะขับให้เห็นความซีดบนใบหน้าสิงหา คนเป็นน้องใจหาย แทบอยากวิ่งเข้าไปกอดร่างใหญ่เพื่อปลอบขวัญ ทว่าไม่อยากเสียมารยาทเข้าไปขัดจังหวะ จึงจำต้องทนยืนฟังต่อ

‘โอเคครับ คุณอดัม ผมเข้าใจสถานะของคุณสองคนแล้ว’ หนุ่มไทยหันไปคุยกับอดัมเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงธรรมชาติมาก ด้วยเคยไปเรียนต่อที่อเมริกาอยู่สองปี

‘ผมดีใจนะที่คุณยอมรับความจริงง่ายๆ อันที่จริงเนตรก็พูดถึงคุณให้ผมฟังบ่อยอยู่เหมือนกัน’ ฟรังร่างผอมสูงนัยน์ตาสีน้ำทะเลยืดอก ยกไหล่ขึ้นแสดงท่าทางเป็นต่ออย่างน่าหมั่นไส้

‘ผมสงสัยนิดเดียวนะ เธอเคยบอกคุณบ้างไหมว่าผมเป็นใคร’

ขวัญระมิงค์ไม่นึกเลยว่าคำถามอันแสนตรงจุด บ่งบอกความอหังการนี้จะออกจากปากพี่ชายผู้ประนีประนอม

‘เนตรเล่าว่าคุณคือรุ่นพี่ที่สนิทกันมากมาตั้งแต่เด็ก อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกัน ก็แค่รุ่นพี่นะ’ อดัมเอ่ยย้ำคำว่า ‘รุ่นพี่’ น้ำเสียงเยาะๆ สำเนียงชาวอังกฤษเต็มขั้นของเขาประจวบกับท่าทางเย่อหยิ่งทำให้ขวัญระมิงค์เกิดอาการเกลียดชังหน้าอย่างแรง หล่อนไม่ได้คิดไปเองแน่ นายนั้นมองพี่ชาย

หล่อนด้วยสายตาดูถูก!

‘เธอไม่บอกเธอว่าผมกับเธอคบกันแบบแฟนมาเป็นสิบปี พอเนตรไปเรียนต่อที่อังกฤษเมื่อสองปีที่แล้วเธอก็ยังติดต่อมาสมาเสมอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นที่โน่น’

ความโหดร้ายมันอยู่ตรงนี้แหละ พี่ชายหล่อนควรระแคะระคายบ้าง ก่อนโดนเหวี่ยงอย่างเลือดเย็น นี่แหละหนา เขารู้หน้าไม่รู้ใจ ขวัญระมิงค์ไม่เคยคิดเลยว่าสาวสวยใบหน้าหวานละมุนจะทำกับพี่ชายหล่อนได้ขนาดนี้ นึกแล้วก็อยากกระโดดออกไปผสมโรงดำให้รู้สำนึกกันเสียบ้าง แบบนี้นั่นหลอกกันชัดๆ

‘ผมอยากให้คุณเห็นใจ เนตรกับผมรักกันมาก ที่สำคัญ เธอกำลังตั้งครรรภ์กับผม’

ประโยคภาษาอังกฤษจากปากอดัมที่เพิ่งจบลงนั้นราวกับมีแรงกระชากให้ขวัญระมิงค์เข้าไปมีส่วนร่วม ‘รู้สึก’ กับเหตุการณ์ตรงหน้ามากขึ้นไปอีก หญิงสาวมั่นใจว่าหล่อนได้ยืนไม่ผิดแน่ เนตรดาวท้องกับฝรั่งรุ่นน้องคนนั้น!

ให้ตายเถอะ! ไม่มีอะไรโหดร้ายไปกว่านี้แล้ว พี่ชายผู้ใช้ชีวิตเรียบง่ายของหล่อนจะไปสู้หนุ่มหล่อชาวต่างชาติสุดแซ่บคนนั้นได้อย่างไร

ในที่สุดสิ่งหนักก็ถูกควักหัวใจออกไปชยี้...แต่แปลกนะ ที่ขวัญระมิงค์เห็นอยู่ตอนนี้คือหนุ่มไทยผู้กล้าแกร่ง ยังคงยืนหลังตรง เผชิญหน้าแฟนเก่าซึ่งตีสีหน้าอเลาะเอียงศีรษะไปพึ่งปากกว้างของสามี และในมดลูกหล่อนมีเด็กตัวน้อยอยู่ด้วย!

‘ดีใจด้วยนะเนตร เนตรเป็นคนรักเด็กมาแต่ไหนแต่ไร คงดีถ้าได้มีลูก’ พอจบประโยคภาษาไทยกับเนตรดาวแล้ว สิ่งหนักหันไปสื่อสารกับหนุ่มต่างชาติต่อ ‘ผมยินดีด้วย ขอให้คุณสองคนมีความสุขมากๆ นะครับ’

‘พี่สิงห์ แม่ให้มาตาม’

ขวัญระมิงค์ทนไม่ไหวแล้ว หล่อนตะโกนลั่นพร้อมก้าวฉับๆ เข้าไป

หาพี่ชาย กอดต้นแขนแข็งแรงไว้แน่นขณะจ้องมองเนตรดาวราวกับคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน หล่อนรับการกระทำของผู้หญิงคนนี้มีต่อพี่ชาย แสดดีของหล่อนไม่ได้จริงๆ อยากมีผัวฝรั่งก็มีไปสิ ทำไมต้องกลับมาตอกย้ำทำร้ายจิตใจไม่รู้จักจบสิ้น

‘ขวัญ เป็นไงบ้าง เมื่อวานลืมถามไปว่าเรียนจบแล้วไปทำงานที่ไหน’

ดูเอาเถอะ เนตรดาวยังมีหน้าหันมาชวนคุยแบบไม่สนใจความรู้สึกของสิ่งไหนอีก หัวใจยายนั้นทำด้วยอะไร ทำไมถึงโหดร้ายแบบนี้ละ ขวัญระมิงค์หุดหิดจนไม่สนใจเรื่องมารยาทแล้ว หล่อนไม่ทักทายฝรั่งคนนั้น ทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน แล้วตอบคำถามด้วยอาการไม่เต็มใจเป็นอย่างยิ่ง

‘ตอนแรกขวัญก็ว่าจะทำงานตามโรงพยาบาลในละแวกนี้แหละ แต่ไม่แน่นะ บรรยาการแถวบ้านชักไม่ค่อยดี อาจจะเปลี่ยนใจไปอยู่ไกลๆ แล้วให้พี่สิงห์ตามไปอยู่เป็นเพื่อนสักพัก’ ตอนนั้นขวัญระมิงค์พูดไปเรื่อย ไม่นึกหรอกว่าดวงจะซวยและต้องไปอยู่ไกลบ้านจริงดังที่ลั่นวาจาไว้

‘อ้าว! เหนอะ พี่ก็บอกดีว่าจะมาทำธุรกิจแถวนี้ ขวัญก็จะหนีไปอยู่ที่ไหนซะแล้ว ถ้าอยู่ใกล้กันจะได้พอมีเพื่อนคุยเหมือนเดิม’

หน้าหนานๆ ของยายเนตรดาวทำด้วยอะไรนะ ทำไมทนทานนัก ประชดอย่างไรก็ไม่รู้สึก

‘แต่อะไรๆ คงไม่มีทางเหมือนเดิมอีกแล้ว ที่สำคัญ ขวัญไม่ต้องการเพื่อน!’ โดยเฉพาะ ‘เพื่อนรักหักกอผี’ แบบนี้ ขวัญระมิงค์ต่อท้ายในใจขณะลากแขนพี่ชายออกห่างจากเนตรดาว

‘ไปเถอะพี่สิงห์ พอกับแม่รอกินข้าวอยู่’

ขวัญระมิงค์ไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งนั้น หล่อนลากตัวพี่ชายออกห่างจากคนใจร้าย ไม่อยากเชื่อว่าเนตรดาวจะทำกับคนดีๆ อย่างสิงห์ได้ลงคอ ความรักความผูกพันที่มีต่อกันมานานสิบปีไม่ได้ช่วยให้หล่อนเห็นใจเขาบ้างเลยหรือไม่

เลือดรักครอบครองของขวัญระมิงค์พุ่งปรืดติดเพดานเมื่อมาถึง

โถงกลางบ้านแล้วพบว่าพ่อกับแม่ซึ่งนั่งรออยู่บนเก้าอี้ไม่มีสีหน้าหม่นหมอง
เพียงใด หล่อนจึงตะโกนลั่นทั้งที่คนฟังยืนอยู่ข้างกันแท้ๆ

‘จำไว้นะพี่สิงห์ อย่าไปใส่ใจคนทรยศ อย่าเสียใจไปเลย ใครไม่รักพี่
แต่ขวัญรัก!’ สาวร่างเล็กจงใจแผดเสียงร่าวกกับอยากให้ผู้รักที่เพิ่งเดินไปที่รถ
ได้ยินด้วย

‘เกิดอะไรขึ้น เล่าให้แม่ฟังซิ แล้วนั้นหนูเนตรกลับไปแล้วเหอลูก’
แสงทิพย์ถามทั้งที่พอเคาสถานการณ์ได้ แต่แม่ของขวัญระมิงค์นะนิสัยเดียว
กับพี่ชายหล่อนนั่นแหละ ประนีประนอมตลอด

‘เธอก็แค่พาสามีละอ่อน^๑ มาอวด มาตอกย้ำให้กระจ่าง เชื่อเถอะว่าคง
แต่งงานกันถ้วนแน่ เพราะพี่เนตรเกิดท้องขึ้นมา ขวัญไม่อยากเชื่อว่าเรื่อง
มันจะพลิกผันขนาดนี้ ทำเอาขวัญเลิกเชื่อในความรักไปเลยนะคะเนี่ย
อุตุส่าห์คิดว่าพี่สิงห์กับพี่เนตรเป็นคู่ตัวอย่าง ที่ไหนได้ มันก็แค่ความรัก
ดาดๆ เหมือนที่เคยได้ยินได้ฟังมา’

‘อะไรกัน นี่หนูเนตรตั้งท้องด้วยเหอ!’ คนเป็นแม่ตรงเข้าไปลูบหลัง
ลูบไหล่ลูกชาย ส่วนพ่อหนึ่งนั่งแต่แววตาลูกโซน ด้วยทั้งโกรธและสงสาร
‘ลูกบ่าว^๒ สู้ที่รัก

‘ครับแม่ แต่ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องห่วง ผมยังไหว’

‘แต่ขวัญไม่ไหวเหอหอก มันรับไม่ได้อะ พ่อกับแม่รู้มั้ยะ พี่เนตรหลุด
ปากมาแล้วว่าเขาสองคนผิวเมียจะมาทำธุรกิจแถวนี้อีกต่างหาก จะบ้าตาย
แล้วพี่สิงห์จะทนได้ไง ขวัญต้องหาทางช่วย พี่สิงห์ไม่เจ็บปวดอยู่นานแน่
ขวัญจะพยายามหาทางออกให้ได้เลย คอยดูสิ’ ตอนนั้นขวัญระมิงค์โพลง
ออกไปเพราะความโกรธสุดขีด ไม่เคยคิดเลยว่าในเวลาต่อมาทุกอย่างจะ
เข้าทาง เป็นไปตามที่หล่อนลั่นวาจาไว้ทั้งหมด

^๑ ละอ่อน ภาษาเหนือ แปลว่าเด็ก

^๒ ลูกบ่าว ภาษาเหนือ แปลว่าลูกชาย

‘พี่ไม่เป็นไรนา’

‘ให้มันจริงเหอะ แต่บอกตามตรงนะว่าขวัญไม่เชื่อ’

และเพราะไม่เชื่อว่าพี่ชายไม่เจ็บ ขวัญระมิงค์จึงพร้อมอย่างยิ่งที่จะจากบ้านไปทำงานไกลถึงขอนแก่น โดยมีพี่ชายสุดที่รักติดสอยห้อยตามไปด้วย แม้จะไม่รู้เลยว่าต้องเผชิญกับอะไรอีกบ้าง แต่ก็มั่นใจว่าต้องดีกว่าให้สิงหาหนทุกข์ทรมานอยู่แถวบ้านอย่างแน่นอน

๒

หล่อไห

หญิงสาวยื่นมองแผ่นป้ายทำจากขอนไม้ขนาดใหญ่ที่มีตัวอักษร
แกะสลักลงสีขาวกระจ่างเด่นชัด

ไ้รู้เสียงแคน

เมื่อทอดสายตาเลยจากป้ายไปด้านหลังก็พบสนามหญ้าโล่งกว้างเขียว
ขจีตัดแต่งเรียบกริบ บ่งบอกว่าได้รับการดูแลอย่างดี ต่อจากสนามหญ้าเป็น
บ้านปีกไม้สองชั้นหลังใหญ่บนเนิน ตัวบ้านดูงามสง่าโอโง่งท่ามกลางความ
อบอุ่น ด้วยมีไม้ใหญ่ให้ร่มเงา ชายคาครอบบ้านชั้นล่างแขวนไม้ดอกกระถาง
เล็กน่ารักซึ่งกำลังออกดอกหลากสีสวยสะพรั่ง...ดูร่มรื่นไม่แห้งแล้ง จนถ้า
บอกว่านี่คือบ้านในไร่ที่อยู่ทางเหนือขวัญระมิงค์ยังอาจจะเชื่อ ทั้งที่ความจริง
ผืนดินที่หล่อเย็นอยู่นี้คือที่ราบสูงภาคอีสาน อันเป็นดินแดนที่สาวเหนือ
อย่างหล่อเคยจินตนาการไว้ว่าต้องแห้งแล้งสาหัส แถมด้วยผืนดินแตก
ระแหงร้อนผ่าวมีให้เห็นได้ทั่วไป

“ทำไมบ้านดูเขียวเจียบ เราลงจากรถมาตั้งนานไม่เห็นมีใครสนใจ
คนขับรถก็หายตัวไปไหนแล้วไม่รู้” อย่างบอกนะว่าจะแค่ให้คนออกไปรับที่

สนามบินพามาบ้านแล้วก็จบแค่นี้ ไหนพ่อว่าพวกไร่เสียงแคนยินดีต้อนรับเรานักหนาไง”

ขวัญระมิงค์หันไปบนเสียงดังกับพี่ชาย เริ่มไม่แน่ใจว่าตัดสินใจถูกหรือไม่ที่ทำตามคำแนะนำและคำโหม่งน้ำของอินทร์เปงในวันนั้น

‘อันที่จริงขวัญลองไปทำงานในโรงพยาบาลทางอีสานดูบ้างก็ได้นะ ไปเจอประสบการณ์แปลกใหม่ชะบ้าง ที่สำคัญจะได้เป็นประโยชน์กับสิ่งหัดด้วย อย่างที่รู้แหละว่าพี่ชายเราอะ สาส์เกินคาดที่โดนหักอก อุตส่าห์ลาออกจากราชการมาเตรียมจะลุยทำรีสอร์ทตามที่เนตรดาวใฝ่ฝันแท้ๆ แต่เธอกลับมาเป็นคนดัดฝันเจ้าสิ่งหัดซะเอง พ่อส่งสารลูกชายพ่อนะ เชื่อว่าการเปลี่ยนไปใช้ชีวิตที่อื่นสักระยะ แถมได้งานในไร่เพื่อนพ่อจะทำให้สิ่งหัดอาการดีขึ้นแน่ พ่อไม่อยากให้พี่ชายเราไปอยู่เมืองนอกเลยละขวัญ’

ต้องยอมรับว่าสิ่งหาทำสิ่งที่ขวัญระมิงค์คาดไม่ถึงจริงๆ นั่นแหละ ใครจะนึกว่าแค่ผิดหวังจากเนตรดาว พี่ชายหล่นถึงขนาดเปรยๆ ว่าอยากไปทำงานที่อเมริกา ไม่ใช่พอกับแม่เท่านั้นที่รับไม่ได้ หล่นเองก็ไม่ต่างกัน พี่ชายหล่นไม่สมควรต้องไปใช้ชีวิตที่เมืองนอก ตัดขาดจากครอบครัวตลอดไปเพียงเพราะแฟนสาวแต่งงานกับคนอื่นแล้วมาตั้งรกรากอยู่ใกล้บ้านแต่นั้นแหละนะ ผู้ชายที่จริงจังกับความรักแบบสิ่งหาย่อมเจ็บปวดสาหัสกว่าคนทั่วไปอยู่แล้ว

‘ว่าแต่เราต้องไปพักที่ไร่เสียงแคนนั้นนานๆ พวกเขาจะยินดีต้อนรับเรออะพ่อ’ นี่เป็นเรื่องที่ขวัญระมิงค์กังวลมาตลอด

‘เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก อาประชาใจดีมาก ขวัญคงพอจำได้เพราะเคยเจอกันอยู่บ้างตอนขวัญยังเด็ก อยู่กับเพื่อนพ่อนะไม่ลำบากใจหรอก ถึงเขาจะเป็นอัมพาต แต่เห็นรบบอกว่ารู้เรื่องทุกอย่าง แค่อ่อนไหวได้ไม่ดี พุดเป็นคำไม่ได้ แต่หมอยืนยันว่าอาการดีขึ้นได้แน่ถ้าขยันทำกายภาพ อีกอย่างพอกับอาประชาเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ลูกไม่ต้องห่วงเลย ไร่เรื่องที่เขาจะไม่เต็มใจต้อนรับนี่เป็นไปไม่ได้ ที่สำคัญ

เพื่อนพ้อมีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกับขวัญด้วย ชื่อดอกคูณ ลูกไม่เหงาแน่'

พ่อเล่าคร่าวๆ เพียงเท่านั้น และขวัญระมิงค์ไม่สนใจเรื่องจุกจิกหรือตั้งเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น หล่อนพร้อมยอมไปอยู่แปลกที่แปลกทางเพื่อพี่ชายอย่างน้อยก็ในระยะแรก ก่อนจะย้ายไปพักในบ้านพักของโรงพยาบาลซึ่งเตรียมไว้ให้ทันตแพทย์ที่ไปทำงานในนั้นอยู่แล้ว

“เนอะ! มีคนเดินออกมาจากบ้านละ”

แรงสะกิดบนท่อนแขนมาพร้อมเสียงของสิงหาที่แฝงความตื่นเต้นเมื่อเห็นหญิงสาวตามผมยาวผิวขาวกระจ่างเดินตรงเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มหวาน สารภาพเลยว่าถ้าผู้หญิงคนนี้ชื่อ ‘ดอกคูณ’ ขวัญระมิงค์ก็คาดคิดเสียฟอร์มอย่างแรงไม่แพ้การสะกดขาตัวเองหัวคะมำต่อหน้าธารกำนัลเลยทีเดียว เพราะแทนที่หญิงสาวชื่อเซี่ยๆ จะมีผิวคล้ำ ใบหน้าออกแนวไทยอีสาน โหนกแก้มสูง จมูกแบนพร้อมหน้าแบนๆ ที่ไหนได้...นี่มันสาวไทยสวยแก่คนหนึ่งชัดๆ เลย! จะว่าไปก็ดีเหมือนกันที่พ่อกับแม่ของหล่อนไม่ค่อยยอมให้รายละเอียดก่อนมา นอกจากเพราะเวลาเตรียมตัวน้อยแล้วยังเพราะท่านคงอยากให้สิงหากับขวัญระมิงค์ตื่นเต้นประหลาดใจ ซึ่งได้ผลมากทีเดียว

“สวัสดีค่ะพี่สิงหา” ลูกสาวเจ้าของบ้านในชุดกางเกงยีนขาสามส่วนกับเสื้อผ้าฝ้ายขาวคอจีนตัวหลวมยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ตามด้วยการหันมาทักทายหล่อน “แล้วนี่คงเป็นขวัญระมิงค์ ฉัน คุณ...ดอกคูณจ๊ะ”

“คุณไม่ต้องเรียกพี่เต็มยศขนาดนั้นหรอก เรียกพี่สิงห์ก็พอ ส่วนนี้ขวัญจ๊ะ น่าจะอายุพอฟๆ กัน” ริมฝีปากได้รูปของสิงหาแย้มจนเห็นฟันขาวเป็นรอยยิ้มเต็มทีครั้งแรกหลังการโดนหักอกวันนั้น ทำให้ขวัญระมิงค์ปลาบปลื้มที่พี่ชายกลับมายิ้มเป็นเสียที

“เชิญค่ะ พี่สิงห์กับขวัญ เดินทางมาเหนื่อยๆ เข้าไปในบ้านก่อน แม่มอบหมายให้คุณต้อนรับแทนเพราะท่านออกไปธุระในเมือง อีกสักพักคงกลับ เห็นแม่บอกว่าจะชวนให้พักที่นี้กันทั้งคู่ คุณเลยสั่งเด็กเตรียมห้องไว้

ให้แล้ว แต่อยู่คนละปีกของบ้านนะคะ” ดอกคูณเดินนำเข้าไปในตัวบ้าน สองพี่น้องลากกระเป๋าดูตามไป

“เกรงใจจังเลย แต่ขวัญตั้งใจว่าจะอยู่ที่นี่ไม่นานหรอกจ๊ะ พอเราสองคนปรับตัวจนคุ้นแล้วขวัญค่อยย้ายไปอยู่ที่บ้านพักในโรงพยาบาลปล่อยพี่สิ่งพี่ฝังงานอยู่ในไร่ ชื่นพักที่นี้ตั้งสองคนนานๆ คงไม่ไหวหรอก รบกวนกันไป เกรงใจนะ” ขวัญระมิงค์รีบออกตัว ไม่คิดเลยว่าเจ้าของบ้านจะตระเตรียมการต้อนรับดีอย่างนี้

ดอกคูณหันมามองกว้างจนเห็นพื้นเรียงสวยซึ่งเข้ากันอย่างยิ่งกับจมูกโด่งๆ ของหล่อน ดวงตาคมงามเปล่งประกายน่านมอม ภาพรวมของดอกคูณสดใสน่ารักจนถึงขั้นสะกดให้ผู้หญิงด้วยกันอย่างขวัญระมิงค์ไม่อยากจะสายตา หล่อนจึงหวังว่าจะสะกดใจสิงหาได้เช่นกัน อยู่ๆ ขวัญระมิงค์ก็เกิดอาการมึนงง อยากให้พี่ชายเปิดตาเปิดใจมองผู้หญิงสวยคนอื่นๆ ในโลกนี้ ซึ่งมีตั้งมากมาย แถมยังไม่ไรร้ายเหมือนเนตรดาวอีกด้วย

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ๊ะขวัญ จะพักนานเท่าไรก็ได้ แม่คูณนะ ตื่นเต้นดีใจจะแย่ที่มีแขกมาพักด้วย แม่เหงาตามประสาคนสูงอายุ ยิ่งปีมาป่วย แม่ยิ่งหงอยหนัก จริงๆ แม่ยิ่งชอบให้มีลูกหลานเดินไปเดินมาในบ้าน เยอะๆ ด้วยนะคะ แต่ทุกวันนี้ส่วนใหญ่ก็มีแต่คุณนี่แหละที่อยู่บ้านกับแม่ ส่วนพี่แค้นนะแทบไม่กลับมาค้างบ้านเลย หมกตัวอยู่แต่ในไร่”

นี่ขวัญระมิงค์ตกขาวใช่ไหม! หล่อนเพิ่งรู้ว่าประชาเพื่อนพ้องมีลูกสองคน ไม่เห็นมีใครบอกหล่อนเลย

“ขวัญอยู่ที่นี่คงลำบากตรงที่ใครจะคอยรับ-ส่งขวัญไปทำงานก็ไม่รู้ แถ่นี้มีรถโดยสารมัยคุณ” ทันทแพทย์สาวถามด้วยความเกรงใจ ไม่อยากให้คนในไร่ต้องลำบากไปส่ง

“ไม่มีจ๊ะ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ไร่เรามีคนงานเยอะแยะ ต้องไปซื้อของในตัวอำเภอทุกวันอยู่แล้ว รับ-ส่งคุณหมอพันไปทำงานโรงพยาบาลทุกวันได้แน่นอน เอาเป็นว่าเชิญเข้าไปพักท่ายี่งักก่อนดีกว่านะคะ”

เจ้าของบ้านสาวเดินนำเข้าไปในห้องพักของประชาซึ่งย้ายมานอน
ชั้นล่างหลังเกิดอาการอัมพาตเมื่อสองเดือนก่อน

“ป้าต้องดีใจแน่เลยที่ลูกเพื่อนสนิทมาพักด้วย ถึงป้าจะพูดและขยับ
ตัวไม่ถนัด แต่ก็ฟังรู้เรื่องทุกอย่าง คุยกับท่านได้เต็มที่เลยนะคะ”

เมื่อเห็นสภาพของคนป่วยบนเตียงที่นอนนิ่ง กลอกตาไปมา จะ
ขยับตัวแต่ละทีต้องให้พยาบาลช่วยแล้ว ขวัญระมิงค์ใจหายอย่างบอกไม่ถูก
สองพี่น้องยกมือไหว้ทำความเคารพประชาซึ่งพยาบาลช่วยเปลี่ยนท่ามาเป็น
นั่งเอนๆ ให้

“ป้าตุลิตู คุณพาใครมาด้วย” ดอกคูณซึ่งเป็นเสมือนผู้สร้างความสดใส
ประจำบ้านเอ่ยด้วยน้ำเสียงสดชื่นขณะตรงเข้าไปกอดบิดาแล้วคุยต่อ “เนี่ย
พี่สิงห์กับขวัญ ลูกอาอินทร์แบ่งกับอาแสงทิพย์ ป้าต้องจำได้แน่เลย ความจำ
ป้าดีจะตายไป”

มีเสียงอืออานในลำคอ ริมฝีปากประชายับคล้ายพยายามส่งยิ้ม

“ผมคงรบกวนอาศัยอยู่สักพักครับอาประชา อยากศึกษาการทำฟาร์ม
ของที่นี่ เห็นพ่อบอกว่ามีระบบที่ดีมาก”

“ส่วนขวัญจับฉลากได้มาทำงานในโรงพยาบาลชุมชนแถวนี้พอดีค่ะ
คุณอา ที่จริงมีบ้านพักให้ แต่คงมาอยู่ที่นี่ในระยะแรกเท่านั้นค่ะ อารจชวน
ให้พักด้วยกันทั้งสองคน”

ทั้งสามผลัดกันเล่าเรื่องราวต่างๆ อย่างออกรส ประชาฟังด้วยท่าทาง
ตั้งใจ จนกระทั่งรจนาผู้เป็นภรรยาซึ่งเพิ่งกลับจากทำธุระในเมืองเข้ามาใน
ห้องพร้อมทักทายแขกเรียบร้อยแล้ว จึงหันไปคุยกับสามี

“แหม! วันนี้ที่ประชาดูดีขึ้นเยอะเลย ตอบสนองต่อคำพูดอย่างมาก
ช่วงก่อนเอาแต่นอนนิ่งน้ำตาไหล รจอยากให้พี่ทำใจได้ไวๆ นะคะ ทุกคนรัก
พี่มาก ยินดีดูแลพี่เต็มที่มาก พยาบาลที่จ้างมาก็คัดสรรอย่างดี พี่อย่าคิดมาก
ยังมีลูกเพื่อนมาอยู่ด้วยยิ่งดีเลย หนูขวัญจบทันตะมาต้องมีความรู้ทาง
สุขภาพมากกว่าพวกเราแน่ คงพอจะช่วยๆ ดูกันได้ ไม่ต้องห่วงนะคะ”

คุยกันพักใหญ่ทั้งหมดจึงออกมาจากห้องเพื่อให้ประชาได้พักผ่อน
“อาขอตัวไปอาบน้ำอาบท่าก่อนนะ วันนี้ชีพจรลงเท้ามาก เดี่ยวต้อง
ออกไปงานแต่งงานลูกสาวเพื่อนอีกแล้ว หลานสองคนทำตัวตามสบายเลย
คุณกับเกษจะช่วยดูแลแทนอาจะจ๊ะ”

รจนาเรียกหัวหน้าแม่บ้านชื่อเกษมณีเข้ามาพบและทำความรู้จัก
หญิงวัยกลางคนร่างบอบบางสวมผ้าถุงทอมือกับเสื้อแขนกระบอกส่งยิ้มมี
ไมตรีให้

“ยินดีต้อนรับคุณทั้งสองคนนะกะ มีอะไรให้น้าเกษรับใช้ก็เรียกได้
เลย”

“น้าเกษเป็นทุกอย่างของที่นี่ละ ใครอยากได้อะไรขอให้บอก น้าเกษ
หามาได้หมด แต่ก่อนน้าเกษเป็นเลขาฯ ของพ่อละ เพิ่งมารับหน้าที่ดูแลบ้าน
ในระยะหลังนี่เอง” ดอกคูณเสริมพร้อมกอดท่อนแขนเกษมณีไว้

“อาละ สองพี่น้องตามสบายเลยนะ คิดเสียว่าเป็นบ้านตัวเอง” รจนา
ล่ำทับอีกครั้ง

ขวัญระมิงค์ลั่งเกดดีๆ แล้วสรุปได้ว่า ดอกคูณหน้าเหมือนแม่มากกว่า
พ่อ รจนาจัดเป็นผู้หญิงสวยคมสะดุดตาคนหนึ่ง ส่วนผิวขาวนวลของ
ดอกคูณนั้นได้มาจากพ่อของหล่อนนั่นเอง ทุกอย่างสรรค์สร้างหญิงสาว
สวยพร้อมคนหนึ่งขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์

“ขอบคุณค่ะอารจ” ขวัญระมิงค์และสิงหายุทธมอบไหว้ขอบคุณอย่าง
นอบน้อม ส่วนเกษมณีขอตัวไปเข้าครัวเพื่อเตรียมอาหารเย็น

สองพี่น้องเดินตามเจ้าของบ้านไปยังห้องรับรองแขกทางด้านขวาของ
ตัวบ้าน ดอกคูณนั่งคุยกับขวัญระมิงค์และสิงหายุทธด้วยท่าทางกระสับ-
กระส่ายขึ้นเรื่อยๆ ตามเวลาที่ผ่านไป ดูคล้ายรอคอยอะไรบางอย่าง จน
กระทั่งเห็นว่าอาทิตย์ลับฟ้า ความมืดเข้าครอบคลุม จึงชวนทุกคนไปยัง
ห้องรับประทานอาหารซึ่งได้จัดเตรียมอาหารไทยที่มีกลิ่นอายอีสานรอไว้
บนโต๊ะแล้ว

เมื่อลิ้มรสอาหารที่ปรุงอย่างพิถีพิถันไปได้สักพัก ทุกคนจึงค่อย
ผ่อนคลาย ต้องยอมรับว่าการชวนคุยและต้อนรับอย่างอบอุ่นเป็นกันเองของ
ดอกคุณทำให้ขวัญระมิงค์สบายใจอย่างยิ่ง จนกระทั่ง...

“อู่นายจริงนะคุณ เพิ่งเห็นว่ามีสคอลลตั้งเป็นสิบสาย รู้ๆ อยู่ว่าพี่
ไม่ชอบพกโทรศัพท์เข้าไร่ ทั้งไว้ในรถเป็นประจำแหละ ก็บอกแล้วไงว่าไม่ลืม
หรือกันว่าวันนี้มีแขก”

เสียงทุ้มดังลั่นนั้นมาพร้อมร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งก้าวเข้าประตูหน้าบ้านมา
พร้อมกับเสียงบันยาร ขวัญระมิงค์เงยหน้าขึ้นจากจานข้าว สบตาชายหนุ่ม
เข้าพอดี

อย่าบอกนะว่านายคนนี่คือ ‘เสียงแคน’ พี่ชายที่ดอกคุณพูดถึงตั้งไม่รู้
กี่หนระหว่างการสนทนาเมื่อครู่ ชื่อแสนเซยของเขาช่างตรงข้ามกับหน้าตา
อย่างสิ้นเชิง เพราะที่ขวัญระมิงค์เห็นอยู่ตอนนี้มันหนุ่มลูกครึ่งชัดๆ ทำไม
สองพี่น้องถึงหน้าตาต่างกันได้ขนาดนี้...และก็คงรวมถึงนิสัยด้วย

“ไม่เอาหน้าพี่แคน ไม่เห็นรีไรว่ากำลังมีแขก นี่คงโมโหivolละสิ”

ดอกคุณหัวเราะเสียงใสเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศเคร่งเครียด หล่อน
ลุกไปรับหน้าพี่ชายที่เพิ่งโยนหมวกปีกกว้างสีครีมของตัวเองลงบนโต๊ะ คน
เป็นน้องร้องท่อนแซนพาเขาไปนั่งเก้าอี้ข้างตน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับขวัญระมิงค์
พอดีบพอดี หญิงสาวจึงชูคอขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่ยอมเป็นฝ่ายหักทาก่อน
เด็ดขาด มืออย่างที่ไหน มาถึงก็ไวยวาย ไม่ดูตาม้าตาเรือว่ามีแขกนั่งอยู่ตั้ง
สองคน ไร่มารยาทสิ้นดี

“นี่พี่สิงหากับขวัญระมิงค์ค่ะ เป็นแขกของป้ากับแม่ พี่สิงห์จะมาดูงาน
ไนไร่แล้วก็โครงการรีสอร์ทของเรา ส่วนขวัญเพิ่งจบทันตแพทย์ มาทำงาน
ในโรงพยาบาลอำเภอ ชาวบ้านต้องดีใจแน่เลยที่โรงพยาบาลแถวนี้มีหมอพื้น
คนสวยมาอยู่แล้ว เห็นว่าทันตแพทย์คนเดิมเพิ่งย้ายออกไปเพราะทนความ
เหงาไม่ไหว”

ดอกคุณนี่เก่งจริงๆ หล่อนพยายามสร้างบรรยากาศผ่อนคลายบนโต๊ะ

อาหารขึ้นมาใหม่ ทั้งที่เสียงแคนเพิ่งทำลายทิ้งไปเมื่อครู่ เขาโผล่มาพร้อม
อารมณ์ฉุนเฉียวราวพายุ เล่นเอาขวัญระมิงค์หมดวอยไปเลย

“ฝากตัวด้วยนะครับพี่แคน ผมอยากศึกษาเรื่องการทำไร่นาสวนผสม
เอาไว้ไปใช้กับที่บ้านทางเหนือบ้าง พ่อมีที่ดินเปล่าอยู่พอสมควร ท่านอยาก
ใช้ชีวิตบั้นปลายทำสวนทำไร่”

สิงหาชวนคุย เจ้าของบ้านหนุ่มดูอารมณ์ดีขึ้นเมื่อพูดเรื่องงาน ส่วน
ขวัญระมิงค์นั้นแอบส่งค้อนให้พี่ชาย...ไม่ต้องถึงขั้นฝากตัวหรอกมัง จะไป
นอนนอนกับคนเถื่อนขนาดนั้นเพื่อ?

“คุณสิงห์จะไปช่วยท่านดูแลไร่ไร้ ได้ข่าวว่าเป็นอาจารย์ในมหา'ลัย
ไม่ใช่หรอ”

หนุ่มหน้าตาไม่รับแขกส่งสายตาดูจับสังเกตราวกับกลัวสองพี่น้องจะมา
ล้วงความลับทางธุรกิจ ขวัญระมิงค์นั่งฟังเงียบๆ แต่สังเกตทุกอย่างแบบ
ละเอียดดิบ โดยเฉพาะใบหน้าของคนนั่งตรงข้าม อีตาสีเสียงแคนนี้ไว้หนวด
เคราจางๆ ซึ่งมีนรกตาคนไม่ชอบผู้ชายไว้หนวดเป็นอย่างมาก ทำให้หน้าเขา
ดูดู ไม่เห็นจะน่ามองเลย

“ผมเพิ่งลาออกครับ อันที่จริงคงยังไม่ได้ช่วยพ่อดูแลไร่ในระยะใกล้ๆ
นี้หรอก อาจจะทำได้แค่เอาความรู้ไปถ่ายทอดให้พ่อด้วยซ้ำ เพราะผม
วางแผนจะไปตั้งรกรากที่อเมริกา”

“อ้าว! ทำไมละคะพี่สิงห์ แบบนี้ศึกษาไปแล้วก็ไม่ได้ใช้พื้นที่นี้ คุณ
นึกว่าพี่ลาออกจากอาจารย์มหาวิทยาลัยเพื่อจะทำไร่สอร์ตกับดูแลไร่เสียอีก”
ดอกคูณทำตาโตท่าทางประหลาดใจ ขวัญระมิงค์จึงรีบตัดบทเมื่อเห็นว่า
เรื่องชักจะเข้าใจการออกหักซึ่งสิงหาไม่ยอมพูดถึง

“เอาเป็นว่าขวัญกับพี่สิงห์คงชอบกันไม่นานนักหรอก พี่สิงห์คง
ศึกษาดูงานทั้งเรื่องไร่ สวน การเลี้ยงวัวนมแล้วก็การทำไร่สอร์ต ส่วนขวัญ
ทำงานที่โรงพยาบาล คงไม่ได้มาวนวายอะไรด้วย ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ”

ขวัญระมิงค์สรุบลอยๆ ทั้งที่ความจริงแล้วเจจะจบภอนายหน้าหนึ่ง

แสนบึ้งตึงที่ชื่อเสียงแคนโดยเฉพาะ แล้วดูสิ นายนั้นนั่งหน้าจานข้าวตั้งนาน แต่ยังไม่เห็นตักเข้าปากสักคำ

“ผมก็ไม่ได้หิว แค่ออกบอกไว้ก่อนว่างานผมวุ่นๆ อาจจะสอนได้ไม่เต็มที่”

ผู้ชายที่นั่งตรงหน้าขวัญระมิงค์ชูคอออกตัวเสียงเรียบ แถมไม่ยอมใช้คำแทนตัวเองว่าพี่ บอกเลยว่าทำให้เด็กเกลียดขึ้นหน้าหนักเข้าไปอีก ยิ่งเพ็งมีเรื่องหนุ่มต่างชาติมาแย่งแฟนพี่ชาย แล้วยังมาเจอหนุ่มลูกครึ่งจอมหยิ่งคนนี้อีก เล่นเอาขวัญระมิงค์ไม่อยากมองหน้าไปเลย ช่วงนี้เกลียดไปหมดแหละ พวกที่หน้าตาออกแนวตะวันตกเนีย เกลียดคนมีเชื้อฝรั่งไม่ว่าหน้าไหน!

“ไม่เป็นไรครับพี่แคน ผมจะพยายามเรียนรู้เอง อาจจะขอให้น้องคุณช่วยบ้าง”

พี่ชายหล่อนนี่ก็แปลก ไม่รู้สึกรู้สึบบ้างหรือไงว่าเจ้าของบ้านเขารังเกียจ ยังจะไปเรียกเขาว่า ‘พี่’ อีก ขวัญระมิงค์คนหนึ่งละที่ไม่ชอบนับพี่น้องด้วย ถึงพ่อหล่อนจะสนิทกับพ่อแม่เขานั่นไหนก็ตาม

“ไม่ต้องเลย ผมสอนเอง ยายคุณจะไปรู้อะไร ไม่ค่อยได้ออกไปไ่คงสอนใครไม่เป็นหรอก” เห็นได้ชัดว่าเสียงแคนพยายามกันท่าขณะเริ่มตักอาหารราดลงไปบนข้าวในจานของตน พร้อมบอกเสียงเรียบ

“พี่จะตักไปกินในห้องปั๊เหมือนเดิมนะ คุณกินกับแขกไปละกัน”

“อ้าว! เห็นยอมนั่งเก้าอี้อย่างดี นี่กว่าวันนี้พี่แคนจะยอมร่วมโต๊ะกินข้าวกับคนอื่น นี่ยังทำเหมือนเดิมอีกหรือคะ” คนเป็นน้องท้วง ส่งสายตาวิงวอนให้พี่ชายนั่งกินด้วยกัน

“แน่นอน ไม่มีใครมาเปลี่ยนพี่ได้หรอก”

ว่าแล้วเสียงแคนก็ตั้งอกตั้งใจโกยอาหารลงจานตัวเอง ขวัญระมิงค์ไม่รู้จักทำอะไรดี จึงลอบสังเกตหนุ่มลูกครึ่งตรงหน้าอย่างละเอียดตอนที่เขาก้มหน้าก้มตาตักกับข้าวปริมาณมหาศาลราวกับหิวโหย อาหารไม่ตกถึงท้อง

มาหลายชาติ จะว่าไปหน้าตาอิตานี้ก็ไม่น่าจะมีอะไรพิเศษ แต่ได้เปรียบที่มีส่วนผสมจากตะวันตก จมูกจึงโด่งเป็นสันชัด ตาคมมาก และความคมสันของใบหน้าโดดเด่นเนื่องจากกรอบหน้าถูกเน้นด้วยหนวดเคราจางๆ ทำให้ดูบึกบึนหนักขึ้นไปอีก

อิม ยอมรับก็ได้ว่าคำแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองอย่างห้ามไม่อยู่คือ... หล่อโหด... น่าจะนิยามรูปลักษณ์ของนายคนนี้ได้ดี ขวัญระมิงค์ ‘แมน’ พอที่จะมอบคำว่า ‘หล่อ’ ให้ไป

แต่ชื่อสมควรปรับปรุงนะ ไม่เข้ากับหน้าอย่างแรง!

ชายหนุ่มผู้ถูกโจมตีด้วยคำนิทาในใจตักอาหารราดข้าวจนพอใจแล้ว เดินออกไปจากห้องอาหาร มุ่งสู่ห้องพักของประชาโดยไม่สนใจแขกหน้าไหนทั้งสิ้น

ถ้าให้ขวัญระมิงค์เดา อิตานี้ต้องเป็นลูกของประชากับเมียเหม่ซึ่งอาจจะเป็นเมียแรกที่ประชารักมาก จนถึงขั้นตั้งชื่อไรตามชื่อลูกชายคนนี้... ดูลำเอียงอย่างชัดเจน ถ้าขวัญระมิงค์เป็นดอกคุณละก็คงน้อยใจแย่ นี่แหละนะ การเป็นลูกคนโปรดทำให้คนนิสัยเสีย คิดว่าจะเถียงกับใครอย่างไรก็ได้ขึ้นลิ

เฮอะ! ผู้ชายขวางไร ขออยู่ห่างๆ ไว้ก่อนเป็นดีที่สุด

วันรุ่งขึ้นขวัญระมิงค์จำต้องมาเผชิญหน้ากับเสียงแคนอีกครั้ง คราวนี้เป็นในห้องรับแขกซึ่งรจนาเรียกตัวลูกชายมาพบ โดยมีสิงหา ขวัญระมิงค์และดอกคุณนั่งอยู่ในห้องด้วย

“เรียกผมมาทำไมแต่เช้า ผมต้องรีบออกไปดูงานในไร่” คนพูดหน้าบึ้งจนความหล่อเหลือศูนย์

“แม่ขอเวลาแป๊บเดียว มีเรื่องจะให้แกช่วย” น้ำเสียงรจนาดูห่างเหินซึ่งก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเสียงแคนคงไม่ใช่ลูกหลานแน่ๆ หน้าตาไม่มีอะไรเหมือนกันสักนิดเดียว

“จะให้ผมทำอะไรครับแม่” เจ้าของไร่นุ่มลูกครึ่งขมวดคิ้ว ให้นายเถอะ! มองอย่างไรขวัญระมิงค์ก็ไม่คุ้นเสียที่ผู้ชายหน้าตาแบบนี้ชื่อเสียงแคน

“แม่ขอมอบหมายหน้าที่รับ-ส่งหนูขวัญให้แคนนะ เธอต้องไปทำงานที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ ส่วนแคนนะต้องเข้าไปทำธุระในตัวอำเภอเป็นประจำอยู่แล้ว คงไม่ลำบากใช่มั้ย”

“แม่ครับ คือ...ผมไม่สะดวก” เสียงแคนปฏิเสธหน้าตาเฉยโดยไม่เกรงใจบุพการีและไม่เห็นแก่หน้าคนถูกปฏิเสธเลย เล่นเอาขวัญระมิงค์ต้องชุกอประกาศลั่น

“เอาเป็นว่าขวัญไม่รบกวนใครดีกว่านะคะ ขวัญเปลี่ยนใจแล้ว จะไปพักที่บ้านพักของโรงพยาบาลค่ะ ไม่ต้องลำบากให้ใครรับ-ส่ง ถ้าพี่สิ่งห์คิดถึงขวัญก็ไปหาละกัน” หญิงสาวโผล่ออกมาด้วยความเสียหน้าที่โดนตั้งป้อมรังเกียจ หล่อเปลี่ยนแผนได้จริงๆ นะหากไม่ได้รับการต้อนรับขนาดนี้

“ไม่ได้หรอกหนูขวัญ อาตั้งใจไว้แล้วว่าช่วงแรกอยากให้นูมาพักสบายๆ ที่บ้านไร่ จะได้ค่อยๆ ปรับตัว ได้เจอได้คุยกับพี่ชายทุกวันคงดีกว่าไปเหงาอยู่ในบ้านพักข้าราชการ อุตุส่าให้สิ่งห์มาด้วยแล้ว พักด้วยกันเสียที่นั่นแหละ เฉพาะช่วงนี้ก็ยิ่งดีนะหนูนะ”

น้ำเสียงและท่าทางเอื้ออารีของเจ้าของบ้านทำเอาขวัญระมิงค์ปฏิเสธไม่ลง ทำได้แค่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้หญิงวัยกลางคน

“ฉันผมขอเป็นคนรับ-ส่งน้องเองครับ พี่แคนจะได้ไม่ต้องลำบาก” สิ่งห์รีบตัดปัญหา คงไม่อยากให้บานปลาย

“ก็ดี งานผมเยอะ หรืออย่างมาก็ให้คนงานที่ไว้ใจได้คอยรับ-ส่งก็แล้วกัน”

พูดเสร็จเสียงแคนก็รีบเดินจากไป ทำเอาจนสา่ยหัวพร้อมออกตัว

“อย่าไปถือสาเลยนะ ช่วงนี้แคนงานยุ่งมาก ท่าทางจะเพี้ยนละ ปกติไม่เห็นเป็นแบบนี้ ไข่ให้ทำอะไรก็ทำหมด ได้ข่าวว่าเจอมาหลายเรื่อง โดย

เฉพาะไอ้เรื่องวัวแม่พันธุ์ป่วยหนักเนี่ย คงหงุดหงิดไม่สบายใจนะ”

รจนาแก้ตัวแทนลูกชาย ส่วนดอกคูนนั้นทำไม่ต่างกัน

“นั่นสิคะ คุณขอโทษแทนพี่แคนด้วยค่ะ พี่แคนรักแม่วัวตัวนั้นมาก คงห่วงวัวนะ แล้วช่วงนี้พี่แคนยังหัวปั่นสุดๆ รับงานหลายด้าน เดียวมีพี่สิงห์ มาช่วยอาจจะดีขึ้นก็ได้แหละค่ะ ส่วนเรื่องรับ-ส่งไม่มีปัญหาแน่นอน ขวัญนอน ค้างเสียที่นี้เถอะ ตามแผนเดิมนะ คุณอยากมีเพื่อนคุย”

“เป็นอันตกลงตามนั้นนะจ๊ะ พักเสียที่นี้ทั้งพี่ทั้งน้องแหละ คิดเสียว่าเป็นบ้านตัวเอง อารับปากพ่อของพวกเราไว้แล้วว่าจะดูแลหลานๆ ให้ดีที่สุด” รจนาสรุปปิดท้ายด้วยรอยยิ้มผินๆ คงเพราะต้องสะกดอารมณ์ไม่ให้ หงุดหงิดเสียงแคนที่จ้องจะหักหน้า ใ้ให้ทำอะไรก็ไม่ทำ เสร็จธุระแล้ว เจ้าของบ้านจึงขอตัวไปพักผ่อน

ขวัญระมิงค์เริ่มเห็นเค้าไม่ค่อยดี แต่ยังพยายามปลอบใจตัวเองให้ อดทน หล่อนรักสิงห์มาก ทำเพื่อพี่ชายได้ทุกอย่าง และไม่ยากให้เขาไป ใช้ชีวิตในต่างแดนตลอดไป การดึงคนนอกหักมารักษาแผลใจที่นั่นน่าจะดีที่สุด หล่อนไม่ยากให้มีปัญหาใดๆ จึงต้องยอมประนีประนอม ไม่ไว้วางใจกับ เสียงแคนจอมกวนประสาท

หญิงสาวได้แต่หวังว่าการใช้ชีวิตชั่วคราวในบ้านปีกไม้หลังใหญ่นี้คง ไม่อึดอัดใจมากนัก หล่อนต้องอดทนจนถึงที่สุด

เสียงไก่ขันในยามเช้าเป็นสิ่งที่ขวัญระมิงค์ไม่คุ้นเอาเสียเลย ไม่ใช่ไก่ ตัวเดียวเสียด้วย แต่ดูเหมือนมีเป็นล่ำ ขานรับกันเป็นทอดๆ โดยเริ่มตั้งแต่ ตีสาม!

หญิงสาวทนมาพักใหญ่ ในที่สุดจึงลืมตาขึ้นมองเพดานไม้ขัดเงา รอ จนแน่ใจว่านอนต่อไม่หลับแน่ๆ จึงตัดสินใจจะออกไปเดินเล่นรับอากาศบริสุทธิ์ยามเช้ามิด ขวัญระมิงค์ลุกจากที่นอน ล้างหน้าแปรงฟันแล้วเปิด ประตูห้องออกไป เห็นคนรับใช้สาวผิวเข้มที่กำลังกวาดโถงกลางบ้านยิ้มกว้าง

ทักษาย

“คุณขวัญตื่นเช้าจังคะ นอนไม่ค่อยหลับหะคะ”

“ก็หลับดีอยู่จะ เพียงแต่ตื่นเพราะเสียงไก่ขันนะ เดี่ยวอยู่ๆ ไปคงชิน”

“ไก่ของคุณแคน เลี้ยงไว้หลายตัว เอาไว้กินไข่ล่ะคะ คุณขวัญจะลงไปเดินเล่นก็ได้ล่ะคะ เข้าๆ อากาศดี ไม่ค่อยร้อน”

“ดีเหมือนกัน งั้นฉันไปก่อนนะตุ่ม” ขวัญระมิงค์เรียกชื่อเด็กสาวตามที่ได้ยินดอกคุณเรียก

อากาศนอกบ้านเย็นสบายจริงอย่างที่ตุ่มบอก แสงทองจางๆ เริ่มทาบหาขอบฟ้าทางทิศตะวันออก ขวัญระมิงค์เพิ่งสังเกตเห็นแนวทิวเขาที่โอบล้อมอยู่ไกลๆ นับว่าไร้เสียงแคนอยู่ในตำแหน่งดีมากอย่างที่พ่อของหล่อนเคยบอกไว้ ที่ดินผืนใหญ่กลางหุบเขานี้เหมาะกับการทำสวนทำไร่ และยังมีที่ราบกว้างไว้เลี้ยงสัตว์ เท่าที่รู้จากดอกคุณ เสียงแคนเป็นผู้บุกเบิกการทำเกษตรต่างๆ ทั้งหมด เพราะเขาเรียนจบมาทางนี้โดยตรง และกำลังพัฒนาให้ที่นี่กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีทางจังหวัดให้การสนับสนุน เพื่อให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในชุมชน

ขวัญระมิงค์เดินเรื่อยๆ ออกมาจนถึงต้นกำเนิดเสียงขันเจื้อยแจ้วที่ปลุกหล่อนจากที่นอน ดูจากรูปร่างเจ้าไก่น้อยสีสันสดใสนับจำนวนได้ไม่เกินสิบตัวแล้ว เหมือนว่ามันไม่น่าจะทำเสียงดังสนั่นได้ขนาดนั้น หล่อนก็มลงไปที่ตั้งท่าจะเตะหงอนใหญ่สีแดงสดของมันเล่น ก็ได้ยินเสียงตะคอกดังลั่นจากด้านหลัง

“นั่นคิดจะทำอะไรนะ! อย่าไปยุ่งกับหงอนไก่นะ เดี่ยวมันก็ไม่ใช่กันพอดี”

ขวัญระมิงค์สะดุ้งโหยง หดมือกลับโดยอัตโนมัติ ไม่นึกเลยว่าแค่จับหงอนแดงๆ บนหัวไก่จะทำให้มันไม่ออกไข่ หญิงสาวขมวดคิ้ว เอาแต่จ้องมองไก่ที่เดินคุ้ยเขี่ยหาอาหารบนพื้น จ้างให้ก็ไม่เคยหันขึ้นไปขอโทษหรือกหล่อนไม่ได้เจตนานี้นะ ที่สำคัญยังไม่ทันได้เตะด้วย

“แล้วทำไมตื่นเช้าขนาดนี้ นี่ยังไม่หกโมงเลย”

ถามเข้าทางจริงๆ ขวัญระมิงค์รีบบอก

“ก็ไก่คุณนะสิ ชนประสานเสียงดังลั่นจนหูแทบแตก ใครจะไปนอนต่อได้” พุดไปก็ก้อนไก่อที่ไม่รู้ชื่อไหนอืهنไปด้วย

เสียงแคนหัวเราะหึๆ ในลำคอ ไม่รู้ทำอะไรนักหนา

“นี่ทางเหนือไม่มีไก่อี๋ เจอไก่อี๋กันแค่นี้ถึงกับนอนไม่หลับ”

“บ้านฉันไม่ได้เลี้ยงไก่อี๋ไม่ได้หมายความว่าทางเหนือไม่มีไก่อี๋ อีสานมีอะไร เหนือก็มีทั้งนั้นแหละ”

ก็ไม่รู้หรือว่าจะเถียงกันเพื่อภูมิใจลำเนาตัวเองให้ได้อะไรขึ้นมา แต่ที่ได้แน่ๆ คือความสะใจ ยอมรับว่าใบหน้าคมสันพร้อมแววตากวนอารมณ์นั้นยั่วยุให้ขวัญระมิงค์อยากป่วน เล่นมาทำเป็นรังเกียจ ไม่อยากให้หล่อนมาอาศัยด้วยดีนัก คอยดูเถอะ จะหาทางแกล้งแค้นให้เสปเลย

“ไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้ว เดี่ยวพาไปทำงาน”

เสียงเข้มเบี่ยมไปด้วยการวางอำนาจ แล้วไ้ทำประจำที่เห็นเขาทำบ่อยๆ คือการยกมือขึ้นจับปีกหมวกนั้นก็อีก นึกว่าเท่นกรี่ง ถึงได้ทำอยู่เรื่อย ทุกอากัปภิกิริยาของเจ้าของไร่หนุ่มมันช่างขวางขวางตาขวัญระมิงค์ไปเสียหมด

“อะไรนะ! ไหนคุณบอกว่าจะไม่ยอมรับ-ส่งฉันไป” หล่อนแผดเสียงสูง

“ผมเปลี่ยนใจแล้ว ไม่ต้องพุดมาก รีบไปสิ วันนี้ผมต้องไปอำเภอ แต่เช้าเลยถือโอกาสไปส่งคุณเอง จะได้ไม่ต้องเปลืองน้ำมันหลายรอบไปจริงๆ ไม่อยากไปส่งนักรอกแต่เพื่อความประหยัด อาบน้ำแต่งตัวให้ไวด้วยล่ะ ผมไม่ชอบรอใคร เสร็จแล้วไปเจอกันที่รถเลย เข้าใจตามนี้นะ”

อันที่จริงขวัญระมิงค์ไม่อยากให้เสียงแคนไปส่งเลยสักนิด แม้แรกที่เดียวหล่อนจะเสียหน้าที่เขาทำเหมือนรังเกียจ แต่เมื่อคืนพอมาคิดดูกลับเริ่มดีใจด้วยซ้ำที่เขาปฏิเสธการรับผิดชอบเรื่องรับ-ส่งหล่อน จะได้ไม่ต้องเจอหน้ากันบ่อยๆ แล้วนี่จู่ๆ เกิดบ้าอะไรขึ้นมา อีตาชื่อเซยเกิดเปลี่ยนใจ

กะทันหันขึ้นมา ตามอารมณ์ไม่ทันเลย

“เร็วสิ! ยังไม่รีบไปอีก” เสียงแคนเร่งเสียงดังจนแทบเป็นตะคอก...
ปาเถื่อนที่สุด!

ขวัญระมิงค์จำต้องเดินกลับเข้าบ้าน สาวร่างเล็กจงใจกระแทกเท้า
เสียงดัง แสดงอารมณ์ให้ชัดเจน จะได้รู้กันไปเลยว่ารังเกียจมาก คนกระด้าง
พูดจาไม่เข้าหู ไม่มีใครอยากเข้าใกล้หรอก

เกลียด!

๓

ยายเตี้ย

คนอะไร เชื่อด้วยว่าไก่หงอนสวยงามขนาดนั้นจะออกไข่ ในเมื่อมันเป็นไก่ตัวผู้!

เสียงแคนหัวเราะหึๆ ในลำคอขณะเดินไปเตรียมเครื่องตัดหญ้าที่ต้องเอาไปซ่อมในตัวอำเภอขึ้นรถ

“มีช่วยครับคุณแคน” เสียงใส่ปนแหบของวัยรุ่นกำลังแตกเนื้อหนุ่ม ดั้งขึ้นพร้อมร่างตุ๋นุ้ยที่พุ่งตรงมาถึงท้ายรถกระบะ แล้วกู่ลือกจ๋อช่วยยกเครื่องตัดหญ้าขึ้น

“ดีมากไอ้มี แล้ววันนี้ไม่ไปโรงเรียนหรือ” ชายหนุ่มหันไปถามเด็กชายชุนน ซึ่งชื่อเล่นเป็นภาษาอีสานแปลตรงตามชื่อจริงเป็นว่า ‘บั๊กมี’ แถมชื่อยังเข้ากันดีกับรูปร่างอันจ๋าม่ามาตั้งแต่เล็ก จนป่านนี้ยังไม่มีทีท่าจะชูลงเลย

“ไปครับ แต่อีกแป๊บหนึ่งก็ยังไม่ทัน มีอยากช่วยคุณแคนก่อน”

“ไม่ต้องมาประจบเลย แล้วห้ามอู้เขี้ยวนะเอ็ง ข้าไม่ชอบคนไปโรงเรียนสาย” เจ้านายชูฟ่อ

บั๊กมีเป็นเด็กเกิดในไร่ ตายายเป็นคนงานเก่าแก่ทำงานที่ไร่มานาน ส่วนแม่ตายไปตั้งแต่บั๊กมียังแบเบาะ พ่อไปมีครอบครัวใหม่ ไม่มาหาลูกอีกเลย ใจจริงแล้วเสียงแคนออกจะเอ็นดูหนุ่มน้อยอายุสิบสามคนนี่มากทีเดียว แต่ไม่ยอมให้ได้ใจ จึงเก็กดุใส่ตลอดเวลาไว้มาก่อน

“คร้าบ รับรองไม่สายแน่ อ้าว! นั่นคุณคนสวยมาแล้ว”

เสียงแคนขมวดคิ้วกับคำว่า ‘คุณคนสวย’ ของวัยรุ่นตัวแสบ นี่มันตาบอดรีไร้ง ถึงเห็นว่ายายเตี้ยนั่นสวย มีอย่างที่ไหน โตจจนเรียนจบเป็นทันตแพทย์แล้ว แต่ขนาดตัวยังเท่าเด็กมัธยม แถมหน้าตาบูดบึ้งตลอดเวลา เห็นแล้วรำคาญ

“ขึ้นรถเลย” ชายหนุ่มออกคำสั่งลอยๆ ส่งผลให้คนสวยของไอบั๊กมีหน้าหงิกทันทีทันควัน นี่คงนึกว่าเขาจะเปิดประตูรถให้แล้วอัญเชิญขึ้นไปนั่งแบบในหนังรีไร้ง ฝันไปเถอะ บอกตามตรงว่าไม่ค่อยชอบนักหรอกที่อยู่ว่า เพื่อนพ่อก็มาขอความช่วยเหลือ ทั้งที่ปกติไม่เห็นได้ไปมาหาสู่กันสักเท่าไร

แต่นั่น! ไอบั๊กมีเลือกถลาไปเปิดประตูรถให้ขวัญระมิงค์ขึ้นไปนั่งเฉยเลย บริการขนาดนี้เดี๋ยวก็เสียนิสัยกันพอดี เสียงแคนรีบส่งสายตาพิฆาตไปให้บั๊กมีจนมันหุบยิ้มแล้วล่าถอย แต่ยังได้ยินเจ้าของเสียงไล่ถามอย่างสนิทสนม เห็นชัดว่าพยายาม ‘ตีสี้’

“ขอบใจนะ น้องชื่ออะไรจ๊ะ”

“ผมชื่อขุนศรีครับ เรียกมีก็ได้”

ไอบั๊กมีใช้คำแทนตัวได้น่าหมั่นไส้ซะมัด ไม่เคยได้ยินมันเรียกตัวเองว่า ‘ผม’ มาก่อนเลยในชีวิต

“โอเคจะมี แล้วเจอกัน”

เสียงแคนขึ้นรถ ปิดประตูบิ่งใหญ่แล้วออกรถทันที และไม่น่าเชื่อจากวินาทีนั้น ยายเตี้ยไม่ยอมเจรจากับเขาสักคำ หล่อนนั่งนิ่งเป็นหุ่น เอาแต่หันไปมองวิวผ่านกระจกด้านข้าง...ไม่พูดด้วยซ้ำมัย ขึ้นต้องเจอนี่...

“ขาสั้นขนาดนี้ จะเตะไ้ที่บังคับหัวรถพินบนพื้นถึงเธอ แค่นี้ก็อึด

ปกติเขาก็คงลอยจากพื้นแล้วนะนั่น”

“ได้ผล! ขวัญระมิงค์หันขวับมาทำตาเขียวบิด ทำท่าจะกรีด แต่แล้วกลับสงบอารมณ์ ส่งยิ้มเชือดเฉือน

“เตะถึงลิ ก้านคอผู้ชายตัวสูงๆ ก็ถึงนะ อยากรลองมั๊ย”

รอยยิ้มหวานเชื่อมแต่บนความเป็นต่อสุดสะใจเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ปรากฏบนใบหน้าหญิงสาว เสียงแคนเพิ่งสังเกตว่าเจ้าหล่อนสวมเสื้อกาวนขาว นี่คงเป็นเหตุให้กรีดไม่ออก เพราะต้องรักษามาตคุณหมอพื้นนี่เอง

“สักวันคงต้องลองแหละ เพราะมันใจว่าคุณม่”

ชายหนุ่มโตะแล้วแกลังก้มลงมองขาสั้นๆ ของคนตัวเล็กก่อนจะหัวเราะในลำคอ เป็นผลให้อีกฝ่ายหน้าแดง แนนอนว่าไม่ใช่เพราะอายหรอกล่าจะเป็นโกรธเสียมากกว่า จากนั้นขวัญระมิงค์ก็ปิดปากเงียบ จนรตมาถึงหน้าโรงพยาบาล

“จะให้ส่งลงตรงไหน” เสียงแคนจำต้องหันไปถามเมื่อทันตแพทย์สาวยังเอาแต่ชูคอนิ่งเฉย

“ฉันเพิ่งมาวันแรก ยังไม่รู้ว่ทำงานอยู่ตรงไหนเหมือนกัน คุณส่งด้านหน้านั้นแหละ ขอบคุณนะ”

สาวร่างเล็กกระโดดลงจากรถแล้วจำพรตๆ ปะปนไปกับฝูงชน เสียงแคนเผลอมองตามว่าหล่อนเดินไปทางไหน แต่ก็ไม่เห็นเสียแล้ว

จะเห็นได้ไง เตี้ยชะขนาดนั้น คนอื่นบังมิด

กว่าจะสยบความโกรธลงได้ก็เมื่อมาถึงหน้าแผนกทันตกรรมซึ่งอยู่ก่อนมาทางด้านหลังของโรงพยาบาล ขวัญระมิงค์เตือนตัวเองรอบแล้วรอบเล่าว่าต้องอดทน ชมใจเมื่อจำต้องอยู่ใกล้นายจอมกวนนั่น เพื่อพี่ชายที่รักและเพื่อครอบครัว คอยดูแลเถะ ถ้าพี่ชายหล่อนคลายเศร้าและลุ่มลึกความคิดจะไปอยู่เมืองนอกเมื่อไร หล่อนจะรีบแจ้นออกมาจากไร่เสียงแคนนั้นทันที ไม่ทนอยู่ให้ประสาเสียหรอก คนอะไรไรมารยาท เอาปมเรื่อง

ร่างกายมาลို့ ถึงเตี้ยแล้วมันหนักหัวใครไม่ทราบ

“อ๊ย! ขอโทษค่ะ”

ขวัญระมิงค์หลุดปากออกไปทันทีเมื่อรู้ว่าเดินชนเข้ากับร่างสูงใหญ่ของใครบางคนเข้าแล้ว เป็นเพราะหล่อนมัวแต่นึกโมโหและสาปส่งเจ้าของไร่จอมกวนนั้น

“ไม่เป็นไรครับ”

เสียงทุ้มที่ตอบมานั้นแสนนุ่มนวลชวนฝัน และชวนฝันหนักขึ้นไปอีกเมื่อขวัญระมิงค์เงยหน้าขึ้นสบตาเจ้าของเสียงแล้วพบว่า...ชายหนุ่มสวมเสื้อกาวน์ปักตัวอักษรด้วยด้ายสีเขียวที่หน้าอกด้านซ้ายว่า นพ. ทินกร เวช-ปราณี ดวงตาของเขาเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสมกับอาชีพและนามสกุล

“ผมหมอทินกรครับ น้องคงเป็นทันตแพทย์ใหม่ที่จะมาเริ่มงานพรุ่งนี้” ชายหนุ่มลอบมองตัวอักษรสีม่วงที่ปักบนอกเสื้อของหล่อนเช่นกัน

“อ้อ ใช่ค่ะ ขวัญระมิงค์นะคะ คือ...ขวัญมาดูสถานที่ล่วงหน้าก่อนค่ะ” ขวัญระมิงค์ออกจะทิ้งเมื่อได้ยินว่าการมาเริ่มงานของหล่อนมีคนรู้เวยะขนาดนี้

“พวกเราตื่นเต้นกันมาก โรงพยาบาลเราเพิ่งได้เก้าอี้ทำฟันมาไม่นาน หมอพันคนก่อนมาทำงานได้แค่ไม่กี่เดือนก็ย้ายไปกะทันหัน เราตั้งตารอคุณหมอกคนใหม่กันเลยละครับ”

ขวัญระมิงค์ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี เริ่มรู้สึกประหลาดใจมากขึ้นทุกทีเมื่อเห็นว่าคุณหมอหนุ่มนอกจากคุยเก่งแล้ว นัยน์ตาของเขายังเป็นประกายแฝงความจริงใจมีชีวิตชีวา ไม่นึกเลยว่าจะมีหมอบุคลิกแบบนี้อยู่ในโลกหญิงสาวผู้ชอบตั้งฉายาเล่นๆ ในเว็บแรกที่พบผู้คนได้คิดชื่อให้คุณหมอกคนนี้ไว้แล้ว...‘คุณหมอโอปป้า’ เพราะสไตล์โดยรวมของทินกรนั้นเกาหลีจ๊ามากเลย

“อันขวัญขอตัวก่อนนะคะอาจารย์” ทันตแพทย์สาวพยายามเลือกคำพูดเป็นทางการที่สุด หล่อนไม่ลืมคำสอนในวันทีรุ่นพี่มาแนะนำน้องๆ

ก่อนเรียนจบและแยกย้ายกันไปทำงานตามโรงพยาบาล...

‘พวกเราต้องจำไว้อย่างหนึ่งนะ สำคัญมากด้วย ว่าพวกหมอตามโรงพยาบาลนะ นิยมให้ผู้ร่วมงานเรียกเขาว่า ‘อาจารย์’ อย่าไปเปลือยเรียกว่า หมอเอ หมอบี อันนี้ไม่ดีแน่ บางคนทีเรื่องมากเขาก็ถือนะ หาวาเรียกแบบไม่ให้เกียรติ’

‘ไม่ให้เกียรติยังงัยคะ’ ขวัญระมิงค์ถามสวนไป ด้วยตัวเองไม่คุ้นเคยกับแวดวงคนสาธารณสุข ไม่นึกว่าจะมีพิธีรีตองกันขนาดนี้

‘มันจะเหมือนอาจารย์หมอเรียกนักศึกษาไง ตอนเรียนนะนักศึกษาแพทย์ถูกเรียกว่าหมอแล้วตามด้วยชื่อ แต่พอเรียนจบก็จะถูกเรียกว่าอาจารย์ พวกพยาบาลนะรู้ดี เขาเรียกหม่อว่าอาจารย์กันส่วนใหญ่ พวกเราจบใหม่ต้องปลอดภัยไว้ก่อน เพื่อนพี่มันเคยเรียกหมออาวุโสท่านหนึ่งในโรงพยาบาลเดียวกันว่าคุณหมอตตามด้วยชื่อ โดนชะละเลย หาวาไม่ให้ความเคารพ’

เอ่อ...เรื่องมากไปมัยย ตอนนั้นขวัญระมิงค์คิดแบบนั้น แต่ตอนนี้ก็เริ่มเข้าใจ กฎบางเรื่องไม่ได้มีไว้แหก เขากำกันมาอย่างไรก็ทำตามไปก่อน ยังเป็นผู้ร่น้อยยังไม่สมควรผิน

“โห! ไม่ต้องเรียกพี่ว่าอาจารย์ก็ได้ครับน้องขวัญ เรียกพี่ก็ได้เลย”

อ้าว! จริงดิ แล้วที่หล่อนถูกแนะนำมานั้นคืออะไร...หมอไม่ได้เหมือนกันทั้งโลกนี่เนอะ หญิงสาวผู้กำลังงุนงงทำได้แค่ตอบรับเสียงอ่อย

“อ้อ ค่ะ พี่กร ขวัญขอตัวนะคะ”

“มีอะไรให้ช่วยบอกพี่ได้นะ พี่อยู่ที่นี่มาหลายปีละ ไม่ต้องเกรงใจโรงพยาบาลอำเภอเล็กๆ แบบนี้หาตัวกันไม่ยากหรอก” รอยยิ้มของคุณหมอหนุ่มดูเป็นธรรมชาติและเป็นกันเองอย่างเหลือเชื่อ ทำเอาขวัญระมิงค์ทิ้งไม่หาย

“ค่ะพี่ ขอขอบคุณค่ะ” ทันตแพทย์สาวกำลังจะผละจากไป

“เอ่อ...เดี๋ยวลี ไหนๆ ได้คุยกันแล้ว ปกติพี่จะขอเบอร์บุคลาการที่อาจ

ต้องติดต่อกันไว้ เราเป็นสังคมเล็กๆ ถ้ารู้จักกันไว้ได้จะดีมาก”

คล้ายโดนหลอกขอเบอร์เลย ถ้าเป็นคนทั่วไปขั้ววัณระมิงค์ไม่มีทางให้ง่ายๆ แต่นี่มาติดดูก็มีเหตุผล โรงพยาบาลสามสิบเตียงจะมีบุคลากรทางการแพทย์สักกี่คนเชียว รู้จักกันไว้ไม่เสียหลาย ทุกคนควรติดต่อกันได้ทุกเมื่อยามฉุกเฉิน

หญิงสาวจึงตัดใจบอกเบอร์ของตนให้ ‘คุณหมอโอปป้า’ โทร. เข้ามา “เรียนร้อยละ ขอบคุณมากนะครับ พรุ่งนี้เจอกัน”

ขั้ววัณระมิงค์เดินเลี้ยวออกมาแบบงงเล็กน้อยอยู่ดีๆ ก็ให้เบอร์ผู้ขายไปแล้ว คงเป็นเพราะทำทางเป็นมิตรไม่มีพิษมีภัยนั้นแหละ หญิงสาวมุ่งตรงสู่ป้ายที่เห็นอยู่ไกลออกไปว่าเป็นแผนกทันตกรรมด้วยความกระตือรือร้นอยากเห็นที่ทำงานแรกในชีวิตจะแย่แล้ว

“สวัสดีค่ะ คุณหมอขั้ววัณระมิงค์ หนูชื่อข้าวปุ้นนะคะ เรียกปุ้นก็ได้ค่ะ หนูเป็นผู้ช่วยทันตแพทย์หนึ่งเดียวของที่นี่”

เสียงใสดังทักทายออกมาจากเคาน์เตอร์แผนกทันตกรรม เห็นหน้าคนพึงแนะนำตัวเองแล้วขั้ววัณระมิงค์ค่อยเบาใจ ข้าวปุ้นสวมเสื้อและกางเกงขาวของผู้ช่วยทันตแพทย์ เก็บผมยาวทำมวยไว้ด้านหลังดูเรียบร้อยน่ารัก สมวัย มองจากลักษณะเบื้องต้นเชื่อว่าคงทำงานร่วมกันได้ไม่ยาก

“จ้ะเราคงคบกันได้ เพราะพี่ก็เป็นหมอพั่นหนึ่งเดียวของที่นี่เหมือนกัน” บอกแล้วหมอพั่นสาวก็ยิ้มกว้างเป็นการผูกมิตร ข้าวปุ้นค่อยผ่อนคลายหายเกร็งจนดูเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นขณะชวนคุยต่อ

“ปุ้นวาดภาพไว้ว่าคุณหมอต้องดูเด็กและสดใส แต่ไม่นึกเลยว่าจะสดใสเวอร์วังขนาดนี้ ดูสิคะ หน้าเด็กมากด้วย เล่นเอาปุ้นดูแก่กว่าคุณหมอไปเลย”

“ใครว่าละ เราสวยใสทั้งคู่ต่างหาก” เสียงหัวเราะประสานกันดังตามมา

“เฮ้อ! โล่งอก” จู๋ๆ ข้าวปุ้นก็โผล่ออกมา

“ยังไงเธอ” ขวัญระมิงค์ขมวดคิ้วไม่เข้าใจคำพูดของผู้ช่วยสาว

“บ๊นสบายใจแล้วค่ะที่ได้คุณหมอคนใหม่มาช่วยรักษาที่นี่ คือ...ไม่ได้
นินทานะคะ แต่คุณหมอผู้ช่วยคนก่อนที่มาอยู่ที่นี้ช่วงนี้เกตุมากเลยคะ
เหมือนแกอารมณ์เสียที่ต้องมาอยู่โรงพยาบาลอำเภอเล็กๆ แบบนี้ แต่คุณ
หมอขวัญดูมีความสุขดี”

“อย่าเพิ่งวางใจ ต้องดูกันไปอีกสักพัก เอาเป็นว่าวันนี้บ๊นช่วยแนะนำ
แผนกให้พี่คุณเคยก่อนเริ่มงานพรุ่งนี้นะคะ อยากดูระบบฆ่าเชื้อแล้วก็
เครื่องไม้เครื่องมือว่าพร้อมขนาดไหน จะได้รู้สโคปการทำงานว่าทำอะไรได้
บ้าง ถ้าขาดอุปกรณ์หรือวัสดุที่จำเป็นคงต้องเตรียมทำเรื่องของบ”

“ได้เลยค่ะ เชิญค่ะคุณหมอ”

“ไม่ต้องมามีพิธีรีตองเลย แล้วก็เรียกพี่ว่าพี่ขวัญได้นะ”

“ถ้าบ๊นขอเรียกง่าย ๆ ว่าพี่หมอก็แล้วกันนะคะ”

ทันตแพทย์สาวกับผู้ช่วยช่างคุยเดินวนชมแผนกทันตกรรมพร้อม
สำรวจเครื่องมือในการทำฟันอย่างละเอียด ตามด้วยการเรียนรู้ระบบรับ
คนไข้และบันทึกการรักษา เผลอแป๊บเดียวก็ถึงเวลาพักกลางวัน

“ไปกินข้าวกันเลยดีมั้ยคะพี่หมอ เต๋ยบ๊นพาชมโรงอาหารของ
โรงพยาบาลเอง แต่บอกก่อนว่าเล็กมากนะคะ ร้านอาหารก็น้อย ส่วนใหญ่
คนนิยมเดินออกไปกินหน้าโรงพยาบาลมากกว่า มีร้านอร่อยมาเปิดเพียบ
เลยค่ะ”

“ดีเหมือนกัน รู้จักโรงอาหารไว้ก่อน แล้วหลังกินข้าว พี่อยากให้บ๊น
พาไปดูบ้านพักหน่อยได้มั้ย อยากเห็นว่าอยู่ตรงไหน”

“ได้ค่ะ เริ่มจากโรงอาหารก่อนเลยนะคะ”

หลังจากเดินชมจนทั่วโรงพยาบาลแล้ว ขวัญระมิงค์ก็ได้ข้อสรุปอย่าง
ไร้ข้อกังขา

หล่อนโชคดีมากที่ได้มาทำงานในโรงพยาบาลชุมชนแห่งนี้ สภาพ

ที่ทำงานไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายเกินไป เพราะเป็นโรงพยาบาลขนาดสามสิบเตียงเท่านั้น แต่ก็มีระบบที่ดีเกินคาด และเพิ่งมีแผนกทันตกรรมได้ไม่นานนัก เชื่อว่าถ้าหล่อนทำงานไปนานๆ อาจได้ชื่อว่าเป็นผู้บุกเบิกทางทันตกรรมของโรงพยาบาลแห่งนี้เลยทีเดียว

“พี่จะกลับละจ๊ะ ขอบใจมากนะปุ่น พี่คิดว่าดูจนปรูไปหมดทุกทีแล้ว” ขวัญระมิงค์บอกขณะยืนอยู่หน้าบ้านแฝดซึ่งชาวปุ่นพามาซื้อให้ดูว่าเป็นบ้านพักของทันตแพทย์คนเดิมที่ย้ายออกไป และเปลี่ยนมาเป็นของขวัญระมิงค์ หล่อนสามารถย้ายเข้ามาได้ทุกเมื่อ

“พี่หมอไม่พักที่บ้านพักหรือคะ”

“พักจ๊ะ แต่ช่วงแรกๆ นี่อาจจะพักที่บ้านเพื่อนพ่อก่อน”

“อ้อคะ ไม่เป็นไรหรอก เพราะยังไ้บ้านพักก็เตรียมไว้เพียงพอกับคุณหมอทุกท่านอยู่แล้ว”

“ดูใหม่กว่าที่คิดด้วยนะ พี่ชอบเลยแหละ แล้วปุ่นพักที่ไหนล่ะ”

“มีแฟลตพยาบาลอยู่หลังสุดติดริ้วเลยคะ ใหม่เอี่ยมสบายมากเหมือนกัน”

“ดีๆ เอาเป็นว่าพี่ขอตัวก่อน ใกล้เคียงที่พี่นัดคนมารับหน้าโรงพยาบาลแล้วจ๊ะ เดี่ยวพี่เดินไปเอง เจอกันที่แผนกพรุ่งนี้นะ”

“คะ พี่หมอ”

ชาวปุ่นแยกตัวกลับแผนก ขวัญระมิงค์ยกมือขึ้นดูนาฬิกา เมื่อเห็นว่ายังไม่ถึงบ่ายสอง จึงเดินเอ้อระเหยไปยังลานจอดรถหน้าโรงพยาบาล ที่นัดเสียงแคนไว้ ยังไม่ทันถึงดี หญิงสาวก็ต้องเบิกตาโตกับภาพที่เห็นตรงหน้า

อีตาลูกครึ่งใบหน้ารกรุ้มด้วยหนวดเครายืนคุยอย่างออกรสกับหญิงสาวร่างสูงระหงสวมเสื้อกาวน์ปักตัวอักษรสีเขียวที่หน้าอกด้านซ้ายกับกระโปรงลายดอก

ที่สำคัญ อีตานั่นยิ้มเป็นด้วย!

รอยยิ้มกว้างนั้นดูขัดตานัก แถมท่าที่เขินๆ ของชายหนุ่มยิ่งชวนให้คิดไปไกลว่าสองคนนั้นมีความสัมพันธ์มากกว่าแค่คนรู้จักแน่นอน

ขวัญระมิงค์ตัดสินใจยื่นหลบมุมสังเกตการณ์อีกพักหนึ่ง จนกระทั่งฝ่ายหญิงโบกมือลาอย่างน่ารักแล้วเดินจากไป ทันตแพทย์สาวจึงรีบเดินไปหาเสียงแคนซึ่งยืนอยู่ข้างรถไฟรวิล์ของตน พอเห็นขวัญระมิงค์เข้าเท่านั้น รอยยิ้มเมื่อครู่ก็เหือดหายไปอย่างรวดเร็ว ตามมาด้วยเสียงเข้มๆ

“เฮ้อ! มาถึงแล้วก็ขึ้นรถลิ จะได้รับกลับบ้าน”

ให้มันได้แบบนี้สิ! สองมาตรฐานชัดๆ

ขวัญระมิงค์ทำได้แค่คิดในใจแล้วส่งค้อนให้ จากนั้นจึงกระโดดขึ้นรถขับเคลื่อนสี่ล้อที่ไม่รู้จะสูงไปไหน ทำให้หล่นขึ้นลงลำบากยากเย็น หญิงสาวรัดเข็มขัดนิรภัยแล้วนั่งนิ่งชุกอนิดๆ ไม่พูดไม่จา จนในที่สุดอีกฝ่ายก็ทนไม่ไหว

“นี่ทำปากหล่นไว้ที่โรงพยาบาลรีง”

“...”

“ยังอีก เลามาชีวที่โรงพยาบาลเป็นไงบ้าง”

กำลังจะอ้าปากตอบอย่างเสียไม่ได้ เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์หล่นก็ดังขึ้นมาช่วยไว้ทัน ทั้งที่ปกติถ้าเห็นชื่อนี้บนหน้าจอแล้วขวัญระมิงค์คงร้องยี้ และบางครั้งอาจไม่รับ แต่สถานการณ์ขณะนี้เป็นอย่างอื่น

“แกโทร. มาทำไมวะเจ็ด” หล่อนกรอกเสียงลงไป

“อ้าว! ก็คิดถึง โทร. ไม่ได้รีง” เสียงปลายสายฟังดูระรื่นนัก แน่ละสิ เพราะเจ็ด จักรพันธ์จับฉลากได้ทำงานในโรงพยาบาลชุมชนแห่งหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ที่มีหมอแย่งกันอยากไปอยู่เป็นฝูงแต่รับได้แค่สองคน แล้วเขาเป็นหนึ่งในผู้โชคดี ส่วนขวัญระมิงค์อยู่ในกลุ่มผู้โชคร้าย

“โทร. ได้ แต่ตอนนี้ฉันไม่ค่อยสะดวกคุย” หญิงสาวกระซิบ

“ทำไมละ กลัวคนรู้ว่ามีคนจีบอยู่หรือ”

“เดี๋ยวเถอะแก! จิบเจิบอะไรวะ แล้วอีกอย่างก็ไม่มีใครสนใจฉัน

หรง” คราวนี้ขวัญระมิงค์ทวาดล่น แนใจว่าในรถที่ปิดกระจกแถมไม่เปิด เพลงที่มันเจียบจนเสียงแคนได้ยินบทสนทนาทั้งหมดแน่นอน แม้รู้ว่า จักรพันธ์จีบจริง แต่จะมีกี่คนเข้าใจว่าหล่อนไม่มีทางยอมคบด้วยหรงก ผู้ชายที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนจบปริญญาตรี สนิทกันจนตบหัว กันได้ จะเอามาเป็นแฟนบางทีก็กระดากใจนะ

“ถ้าไม่กลัวใครก็คุยกันต่อเลย อยากรู้ว่าขอนแก่นเป็นไงบ้าง แกได้ เห็นโรงพยาบาลที่จะไปทำงานรึยัง...”

แล้วต่อจากนั้นขวัญระมิงค์ก็ลืมไปเลยว่ามีชายหนุ่มลูกครึ่งหน้าเข้ม ขั้บรถอยู่ หล่อนเมาท์แตกกับจักรพันธ์สารพัดเรื่อง จนกระทั่งได้ยินเสียง กระแอมพร้อมสีหน้าเอือมระอาอย่างไม่ปิดบัง

“แค่นี้ก่อนนะเจ๊จ วันหลังค่อยคุยกันใหม่”

แล้วหญิงสาวจึงรีบตัดสาย ยังไม่ทันอำปากเพื่อออกตัว เสียงเรียก จากอีกสายหนึ่งก็ดังขึ้นมาแทรก พอเห็นชื่อที่หล่อนเพิ่งบันทึกไว้เมื่อเช้าก็ ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ แต่จำต้องกดรับสายอยู่ดี

“สวัสดีค่ะ ขวัญระมิงค์พูดค่ะ”

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังมาจากคนหนึ่งหลังพวงมาลัย ขวัญระมิงค์ส่งค้อนให้ขณะรอฟังเสียงอีกฝ่ายมาตามสาย

“น้องขวัญ พี่ขอโทษนะที่โทร. มารบกวน คือ...จะแจ้งให้ทราบว่ พรุ่งนี้มีประชุมแพทย์กับทันตแพทย์ตอนสิบโมงเช้าในห้องประชุมนะครับ”

“อ้อ ค่ะ พี่กร” หญิงสาวอดแปลกใจไม่ได้ว่าเขาเชิญประชุมกันทาง โทรศัพท์แบบนี้เลยหรอ

“พอดีมีวาระด่วนมาก อยากปรึกษากัน พี่เลยอาสาโทร. แจ้งน้อง ขวัญเอง”

“ได้ค่ะพี่ ยังไงพรุ่งนี้ขวัญไม่ลืมแน่นอนค่ะ”

กำลังจะกดตัดสายเพราะรู้สึกถึงความรำคาญอันเข้มข้นอัดแน่น ราวกับบอระเพ็ดซึ่งเสียงแคนพยายามแสดงออก แต่ทว่าทักก็ยังชวนคุยต่อ

“แล้วน้องขวัญรู้รึยังว่าห้องประชุมอยู่ตรงไหน”

“วันนี้ข้าพุ้นพาขวัญตระเวนดูจนทั่วแล้วค่ะ ขอขอบคุณค่ะพี่ที่โทร.
แจ้ง” ทันตแพทย์สาวตัดบท

“เจอกันพรุ่งนี้จ๊ะ”

วางสายแล้วขวัญระมิงค์หันไปสบตาเลียงแคน บอกตัวเองให้ยึดตัว
ตรง อย่าไปกลัว หลอนไม่มีทางเกรงหากหลอนไม่ผิด

แปลกแฮะ แทนที่จะตำหนิ อีตาซีก็กักลับนั่งเฉย สายตาจับจ้อง
ห้องถนน จนกระทั่งรถมาจอดใต้ต้นชงโคในไร่เลียงแคน เขาจึงเปิดปาก

“ถ้าคิดจะให้ผมรับ-ส่ง ห้ามคุยโทรศัพท์ขณะอยู่ในรถเด็ดขาด เข้าใจ
มั๊ย ไร่กาญ!”

แล้วเขาก็ปิดประตูดั่งปั้ง ทิ้งให้ขวัญระมิงค์ซึ่งเพิ่งกระโดดลงจากรถ
ยืนงงกับการจากไปแบบพายุหมุน ทั้งความเสียหายเสียหายไว้ในใจหลอน
แยะมาก ผู้ชายอะไรไรมารยาท บ้าอำนาจ บ้าเถื่อนลั่นดี!

ลำดับ

ไร้เสียงแคนกว้างใหญ่กว่าที่สิงหาคิดไว้มาก เสียงอธิบายของดอกคูนดังเจื้อยแจ้วแทบตลอดเวลาที่เขาซบถกระหะคันเก่าไปตามการบอกทางของหล่อนเพื่อชมไร่ หญิงสาวตากลมสวดยพยายามเล่าความเป็นไปของการพัฒนาที่ดินกว้างกลางหุบเขาได้น่าสนใจ ปิดท้ายด้วยคำถาม

“พี่สิงห์อยากไปชมพื้นที่ที่พี่แคนปรับไว้เพื่อเตรียมทำรีสอร์ทมั๊ยคะ มีบ้านพักกำลังก่อสร้างอยู่บนเนินเล็กๆ ดินเขาด้วยอะ ทำเสร็จแล้วต้องน่ารักมากเลย”

คำว่า ‘รีสอร์ท’ กระทบใจสิงห์เข้าอีกแล้ว ชายหนุ่มปล่อยลมหายใจอย่างแรง เมื่อไรเขาถึงจะลืมผู้หญิงที่เคยหมายมั่นปั้นมือว่าจะทำรีสอร์ทและใช้ชีวิตร่วมกันได้เสียที เนตรดาวสมควรตายไปจากใจเขาได้แล้ว

“แปลกเหมือนกันนะ ที่พี่แคนวางแผนให้รีสอร์ทอยู่ท้ายสุดของพื้นที่” ชายหนุ่มจากแดนเหนือพยายามดึงตัวเองให้กลับมาอยู่กับปัจจุบันด้วยการออกความเห็น

“พี่แคนเน้นทำไร่กับเลี้ยงสัตว์มากกว่านะอะคะ เขาไม่อยากย้ายทุกอย่าง

ที่เคยอยู่เคยเป็นและลงตัวบริเวณหน้าปากทางเข้าไปไหน อีกอย่างหนึ่ง รีสอร์ทใกล้เนินเขาข้างหลังทำให้ได้วิวสวย แล้วบังเอิญมีลำธารไหลผ่านหน้าบ้านพักอีก เลยยิ่งเหมาะเข้าไปใหญ่ ตอนคุยกันคุณนึกภาพไม่ค่อยออกหรอก แต่พอทำออกมาแล้วมันโอเคมากๆ เราไปดูกันนะคะพี่สิงห์”

ชายหนุ่มขับรถไปตามทางมุ่งสู่ส่วนรีสอร์ท กำลังคิดว่าจะหาอะไรมาคุยต่อเพื่อทำลายความเงียบ ดอกคุณก็ช่วยแก้สถานการณ์ขึ้นมา

“บางที่คุณยังอดสงสัยบ้างไม่ได้เหมือนกัน ท่านชอบทำงาน มุ่งมั่นมากเลยเรื่องรีสอร์ทเนี่ย ท่านสนับสนุนให้พี่แคนทำ ทั้งที่บอกตามตรงนะคะ พี่แคนไม่ได้อยากทำน้ําท่อหรอก แต่ไม่อยากขัดใจป้า ที่นี้พอรีสอร์ทเป็นรูปเป็นร่าง กลับกลายเป็นป้าเกิดไม่สบายขึ้นมา พี่แคนเลยรับบทหนักละที่นี้”

“นั่นสิ พี่ว่าเขาดูเครียดๆ นะ”

“อย่าไปถือสาเลยคะ พี่แคนเป็นคนแบบนั้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เชื้อมัยคะ ตั้งแต่จำความได้ พี่แคนไม่เคยมาร่วมโต๊ะกินข้าวกับป้า แม่ แล้วก็คุณเลย ถ้าจำเป็นต้องมาบ้านตรงมื่ออาหารพอดี เราจะกินที่โต๊ะเล็กในห้องครัวตลอด เพิ่งจะตอนป้าเป็นอัมพาตนี้แหละคะ ที่พี่แคนพยายามหาโอกาสกลับบ้านบ่อยขึ้นแทนที่จะพักในบ้านไร่ แล้วเขายังยกจานข้าวไปกินเป็นเพื่อนป้าข้างเตียงบ่อยๆ ช่วยป้อนข้าวให้ป้าอีกต่างหาก ป้ารักพี่แคนมากเลย บางทีคุณยังคิดว่ารักมากกว่าคุณเสียอีก”

สิงห์ลະส่ายตาจากถนนในไร่ไปมองคนพูด แต่ไม่เห็นร่องรอยความน้อยใจใดๆ มีแต่แววที่เล่นมากกว่า

“อย่าคิดมากเกินไปนะ พ่อแม่รักลูกทุกคนเหมือนกันแหละ แต่ที่แน่ๆ พี่ดูออกว่าพี่แคนรักคุณมาก”

“อันนี้ไม่ปฏิเสธเลยคะ คุณสัมผัสได้ว่าพี่แคนรักคุณ ห่วงน้องขั้นสุดอีกต่างหาก”

พูดยังไม่ทันขาดคำ เสียงแตรจากรถไฟร์วิลลีดำที่เล่นตามมาก็ดังสนั่นหวั่นไหว สิงห์เห็นว่าคนขับคือเสียงแคน จึงรีบตะเบรกรถไฟร์วิลลี

เล่นขึ้นมาเทียบรถกระบะที่เขาขับอยู่

“จะไปไหนกัน” พี่ชายดอกคูณตะโกนถามเสียงเข้ม

“คุณพาพี่สิงห์ชมไร่ ชมรีสอร์ทคร่าวๆ ค่ะพี่แคน”

“ไม่ต้องเลย ลงจากรถเดี๋ยวนี้ มานั่งรถพี่ แล้วคุณนะ ขับตามมา
อยากดูอะไรบอกได้”

“ทำไมต้องยุ่งยากล่ะคะพี่แคน คุณนั่งกับพี่สิงห์จะได้บอกทางไปด้วย
ไง” คนเป็นน้องแย้ง

“คุณไม่ต้องยุ่ง พี่ขับนำไปเอง นี่กำลังจะไปไหนกัน” พี่ชายทำเสียงดู
ไม่แพ้สีหน้า

“คุณจะพาพี่สิงห์ไปดูรีสอร์ทที่กำลังก่อสร้างอยู่”

“โซนนั้นผู้หญิงไม่ควรไปนะ คนงานเยอะแยะ เอาเป็นว่ากลับบ้าน
ก่อน นี่ก็บ่ายคล้อยแล้ว เดี่ยวพ่วงนี้พี่พาเขาชมเอง คุณมาขึ้นรถพี่เร็ว”

ดอกคูณจำต้องเปิดประตูลงจากรถกระบะแล้วไปขึ้นรถโฟร์วีลสีดำ
พร้อมส่งสายตาขอโทษไปให้สิงห์ที่กำลังงกกับการจุ่มมาบองการของพี่ชาย
จอมหวนน้องสาว

ทำเป็นหวง ที่ตัวเองไปรับไปส่งน้องสาวเขา สิ่งที่ยังไม่ว่าอะไรสักคำ
คิดได้ตั้งนั้นแล้วหนุ่มเหนือจึงไถลสาย โตกลับไปบ้าง

“แล้วพี่แคนล่ะ รับน้องสาวผมมารี้อย่าง”

“ได้ผล เสียงแคนดูท่าทางอ่อนลง ตอบเสียงเบา

“เอามาสงไวที่บ้านโน้นแล้ว เข้าบ้านไปเรียบร้อย ไม่มีอะไรบุบสลาย
ไม่เชื่อไปดูเลย”

ในที่สุดทั้งสามจึงมุ่งตรงกลับสู่บ้านปีกไม้สองชั้นหลังใหญ่ สิ่งที่ยัง
ขับรถกลับคนเดียวสายหน้า ระอาอาการหวนน้องสาวไม่เข้าเรื่องของเสียง-
แคน

เห็นแบบนี้แล้วมันน่าเกลียดให้ออกแตกตายเสียจริงๆ

อาหารไทยหลากหลายชนิดจัดวางไว้เต็มโต๊ะ และเช่นเคย ทุกคนนั่งประจำที่เตรียมตัวรับประทาน ยกเว้นเสียงแคน พอรจนาเชิญให้ทุกคนเริ่มลงมือ ชายหนุ่มก็ลุกพรวด ตักกับข้าวราดลงไปในงาน แล้วเดินมุ่งตรงสู่ห้องพักของประชา

“วันนี้มีแขก มากินด้วยกันที่โต๊ะไม่ดีเหรอแคน” รจนาท้วงเสียงแข็ง จนดอกคูณต้องรีบบอกพี่ชาย

“จริงด้วยค่ะ พี่แคนเปลี่ยนได้แล้ว มากินข้าวด้วยกันที่โต๊ะเถอะต่อไปนี่เรามีแขก กินกันหลายๆ คน ค่อยกันไปด้วยสนุกดี”

คนเป็นพี่ไม่ตอบน้องสาว แต่หันไปชี้แจงกับรจนา

“ผมไม่สะดวกจริงๆ ครับแม่ ต้องขอโทษด้วย ผมขอทำอย่างที่เคยทำมาตลอดก็แล้วกัน อีกอย่างจะได้ไปกินเป็นเพื่อนป้าด้วย ทุกคนตามสบายนะครับ”

พอเสียงแคนลับตาไปพร้อมเสียงปิดประตูห้องประชา รจนาถึงกับถอนใจ

“ขว้างโลกละก็ไม่มีใครเกินพ่อคนนี้ ขวัญกับสิ่งห้อย่าถือสาเลยนะ นิสัยเขาเป็นแบบนี้แหละ อาเองไม่ค่อยจะเข้าใจเขาหรอก อย่างว่าแหละ เขาไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขอา บางทีก็เข้าใจไม่ถึง ยิ่งคุณประชามาป่วย แคนยิ่งดูแปลกแยกหนักเข้าไปอีก”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พี่แคนเป็นของเขาแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก เป็นคนปากตรงกับใจมากนะค่ะ”

ใครว่าละ...ขวัญระมิงค์เถียงอยู่ในใจ แบบนี้เขาไม่ได้เรียกปากตรงกับใจ แต่เรียกว่า ‘ปากเสีย’ ต่างหาก

ช่างอะไร ใครจะสน นาย ‘หล่อโหด’ ไม่อยู่เสียคนยิ่งโล่งเลย นึกภาพอิตาเถื่อนนั้นนั่งร่วมโต๊ะแล้วหล่อนคงเกร็งจนกินไม่ลงแน่ เสียตายอาหารอร่อยที่แม่ครัวอุตส่าห์ปรุงออกมาตั้งหลายอย่าง

ทุกคนเริ่มรับประทานอาหารและสนทนากันอย่างออกรส จนกระทั่ง

ได้ยินเสียงรถของเสียงแคนเล่นออกไป ดอกคุณจึงเปรย

“เอ๊ะ! พี่แคนออกไปไหนอีกเนีย คำแล้ว”

“เห็นว่าแม่ว้าที่คุณแคนรักมากกำลังป่วยหนัก ไกลจะล้มเต็มที เขาเครียดหนัก นี่คงรีบไปดูว้าแหละค่ะ” เกษมณี หัวหน้าคนดูแลบ้านและอดีตเลขาฯ ของประชาเอ๋ยแทรกขึ้นมา ทำทางนอบน้อมเช่นเคย

“มิน่าละ พี่แคนถึงได้ดูหงุดหงิดกว่าปกติ เดี่ยวพอว้าอาการดีขึ้นคงอารมณ์ดีเอง”

เห็นได้ชัดว่านอกจากประชาแล้ว คนที่รักเสียงแคนสุดหัวใจ ให้ท้ายสุดชีวิตก็คงเป็นดอกคุณ น้องสาวคนสวยนี่เอง

ทุกคนแยกย้ายกันไปพักผ่อน ขวัญระมิงค์เดินขึ้นบันไดตรงสู่ห้องของตนทางปีกซ้ายของบ้าน เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วจึงมายืนทอดอารมณ์อยู่ตรงหน้าต่าง ครุ่นเดียวเสียงไววายก็ดังขึ้น ต้นเสียงมาจากหน้าเรือนคนงานซึ่งอยู่ห่างไปทางด้านหลัง แต่เพราะความเสียบสังกัดของสรรพสิ่งยามหัวค่ำทำให้ได้ยินเสียงชายหนุ่มเจ้าของชื่อไร้ดังชัดเจนกว่าใคร

“ไอ้มี! ไปกับข้า จะไปตามหมอมาดูน้องลำดวน อาการมันไม่ดีเลยละ”

“คร้าบ คุณแคน มีพร้อมไปได้เลย”

แล้วจึงตามมาด้วยเสียงรถไฟรีวีลเล่นออกไปรวดเร็วจนเกิดฝุ่นโขมงในเมื่อเกิดเหตุการณ์น่าตื่นเต้นขนาดนี้ ขวัญระมิงค์แน่ใจว่าตนคงไม่อาจข่มตานอนได้ จึงตัดสินใจเดินออกจากห้องโดยไม่ไปรบกวนพี่ชายซึ่งคงอยากพักผ่อนมากกว่า หญิงสาวมุ่งตรงไปยังคอกวัวซึ่งเห็นแสงไฟสว่างจ้ามีคนงานมุงอยู่ลึบกว่าคน โดยยังไม่รู้ว่าตนจะช่วยอะไรได้ แต่ยังหวังว่าจะมีส่วนช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้นบ้าง

เพียงไม่ถึงสิบนาที รถของเสียงแคนก็กลับมาจอดข้างคอกวัว เจ้าของรถกับบักมีเดินนำชายอีกคนมายังร่างใหญ่โตของวัวตัวเมียที่นอนตะแคงแน่นิ่งอยู่บนพื้น โดยมีคนงานรวมทั้งขวัญระมิงค์ยืนมุงดูอยู่ แต่คนหยาบ

อย่างเสียงแคนคงมองไม่เห็นหล่อน เขาเอาแต่สนใจอาการว้าวที่กำลังสาหัส
สัตว์แพทย์วัยกลางคนตรงเข้าไปตรวจอาการแล้วถึงขั้นส่ายหัว

“ท่าทางจะไม่ไหวแน่ละครับคุณแคน คงต้องปล่อยให้เขาไปสบาย
เราพยายามเต็มที่กันหลายวันแล้ว”

“ครับ คุณหมอ ผมรู้ทั้งนี้รู้ทั้งนั้นก็ไปตามคุณหมอมานะครับ รมกวนเวลา
พักผ่อน”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี ว่าแต่ถ้าลำตวนสิ้นใจแล้ว อยากให้ส่งร่าง
เขาไปให้ผมชันสูตรสักหน่อย สงสัยว่าเกิดจากอะไรกันแน่ ดูแล้วมันแปลกๆ
เพื่อติดเชื่อจะได้ระมัดระวังตัวคนอื่นที่เหลือด้วย”

“ก็ดีครับหมอ ผมอยากรู้เหมือนกันว่าทำไมอยู่ๆ ว้าวที่แข็งแรงให้หมด
ต้องมาตายแบบนี้ ผมจะเผ้าจนกว่าลำตวนจะไป แล้วค่อยเอาเขาขึ้นรถไป
ส่งให้คุณหมอครับ”

“โอเคครับ งั้นผมขอตัวกลับก่อน” สัตว์แพทย์เก็บเครื่องมือตรวจลง
กระเป๋

“ผมจะให้คนงานขับไปส่ง ผมขออยู่ส่งลำตวนก่อน” เจ้าของไร่หนุ่ม
หันไปสั่งวัยรุ่นนุ่งผ้าขาวที่ยืนอยู่ไม่ไกล “ไอ้มี ไปบอกลุงแสงขับรถพาคุณหมอ
ไปส่งที่”

นั่นใช่นายหน้าโหดคนเดิมจริงหรือ ขวัญระมิงค์อดประหลาดใจไม่ได้
เมื่อเห็นภาพชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมชุดมอมแมมนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างว้าว
ตัวมึนเมาที่นอนสงบนิ่งบนพื้น แต่ดวงตาดูยังหิรีปรือและมีน้ำตาไหลออกมา
เป็นสาย แสงสีเหลืองนวลจากหลอดไฟส่องให้เห็นใบหน้าแสนเศร้าของหนุ่ม
ลูกครึ่ง มือแข็งเกร็งของเขาลูบหัวว้าวอย่างอ่อนโยน ถ้ามองไม่ผิดหล่อนเห็น
ดวงตาคมของเสียงแคนมีน้ำตารื้น ถึงกระนั้นเจ้าตัวยังหันไปตวาดเสียงดัง
ใส่คนรอบตัว

“พวกเอ็งมายืนมุงหาพระแสงอะไรวะ มีธุระก็ไปทำซะ ทางนี้ข้าจัดการ
เอง ถ้าจะขอแรงช่วยพาลำตวนขึ้นรถข้าค่อยไปตามอีกที ไปสิ! ไปกันให้

หมด”

กลุ่มคนงานแตกฮือล่าถอยไปตามๆ กัน แต่ไม่ใช่ขวัญระมิงค์ หญิงสาวยังคงยืนมองเจ้าของไร่อยู่เงียบๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงทุ้มดังลั่น

“คุณก็ไปซะ มายืนดูอยู่ทำไม ไม่ใช่เรื่องของคุณเสียหน่อย พรุ่งนี้ต้องไปทำงานแต่เช้า รีบไปพักผ่อนสิ”

“แต่ฉัน...อยากอยู่เป็นเพื่อนคุณ”

“ผมไม่ต้องการเพื่อน ไปซะ!”

เสียงไล่ซ้ำทำเอาความน้อยใจท่วมท้นล้นใจอย่างรวดเร็ว ไม่น่าเลย ขวัญระมิงค์เฝ้าแต่ตำหนิตัวเองว่าไม่ควรมายุ่งกับเรื่องของเขา เป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็น แล้วตามมาด้วยความเห็นใจว่าชายหนุ่มต้องสูญเสียสัตว์ที่เขารักและผูกพัน หลอนถึงได้มายืนจ่อให้เขาไล่เหมือนหมูเหมือนหมาแบบนี้

ทันตแพทย์สาวหันหลังเดินจากไปอย่างรวดเร็ว อยากโกรธให้มากกว่านี้ แต่พอเห็นแววตาเศร้าของคนที่พักพิงไล่หล่อนก็โกรธไม่ลง

เสียงแคนคงไม่อยากแสดงความอ่อนแอต่อหน้าใคร เชื่อเถอะว่าเมื่ออยู่ตามลำพังกับวัวชื่อลำตวนซึ่งกำลังจะสิ้นใจ...

ผู้ชายคนนั้นต้องร้องไห้ออกมาแน่ๆ